

Arrest

nr. 217 390 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U werd ongeveer 68 jaar geleden geboren in de stad Kabul. U werkte in Kabul als kuisvrouw en kreeg twee dochters J.A. (...) (O.V. X) en F.A. (...) (O.V. X). Uw echtgenoot overleed toen u zwanger was van F. (...) en jullie werden opgevangen door uw broer N.A. (...). Ongeveer in het jaar 2012 trouwde uw dochter J. (...) met N.A.S. (...) (O.V. X) die afkomstig is van het dorp Tabai in het district Aqcha in de provincie Jawzjan.

In het jaar 1388 Afghaanse kalender (2009 Gregoriaanse kalender) kwam een zekere Z. (...) die in Londen woont terug naar het dorp van N. (...). N. (...) liep naast zijn oom langs vaderskant naar de moskee toen Z. (...) met zijn wagen passeerde. De oom van N. (...) riep Z. (...) iets na, waarop deze laatste stopte, uitstapte en schold. Z. (...) nam een wapen maar dat werd hem afhandig gemaakt door

N. (...), zijn oom en zijn neef langs vaderskant die er intussen was bijgekomen. Z. (...) kreeg een pak slaag en voelde zich gekrenkt in de eer van de familie. K. (...), de zoon van N. (...) tante langs vaderskant zat bij Z. (...) in de auto en werd geraakt in het been door een schot dat afging. Enkele dorpsouderen kwamen samen om te onderhandelen hoe het nu verder moest en N. (...) en zijn familie dachten het hiermee opgelost was, ook omdat zij dachten dat Z. (...) terug naar Londen was gegaan. Ongeveer een maand later kwamen er enkele gewapende mannen de moskee binnen en schoten drie van ooms langs vaderskant van N. (...) en een neef langs vaderskant van N. (...) dood. Vier personen werden door de familie van N. (...) verantwoordelijk geacht voor deze schietpartij: Q.T. (...) (de vader van K. (...)), K. (...), S. (...), de neef langs vaderskant van Z. (...), en S. (...). S. (...) zat twee jaar in de gevangenis en is vervolgens bij de taliban gegaan na vrijlating. S. (...) zit nog steeds een gevangenisstraf van 20 jaar uit.

N. (...) ging naar K. (...), de verantwoordelijke van de taliban in zijn dorp die hem zei dat hij zichzelf moest beschermen aangezien het om een persoonlijke vijand ging. Hij zei ook dat Z. (...) een prijs had gezet op het hoofd van N. (...). Ongeveer zes maanden na de aanslag in de moskee werd M.A. (...), een andere oom langs vaderskant van N. (...), op zijn velden neergeschoten.

N. (...) bleef nog twee weken binnen en besliste om naar Iran te vluchten. Hij werkte daar ongeveer twee jaar in de bouwsector alvorens gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Intussen in Afghanistan kwam Z. (...), de vrouw van N. (...), een neef langs moederskant van de vader van N. (...), bij uw dochter J. (...) langs. Ze zei tegen de moeder van N. (...) dat uw familie goede mensen zijn en dat jullie een mannelijke beschermer nodig hadden. De moeder van N. (...) belde N. (...) op en zei dat hij met J. (...) moest trouwen. N. (...) en J. (...) gingen samen naar Tabai om daar te trouwen. Ongeveer vijftien dagen na het huwelijk werd er een granaat gegooid op het huis van N. (...). Uw dochter J. (...) is hierdoor nog steeds getraumatiseerd en zei dat ze niet in Aqcha wilde wonen. N. (...) en J. (...) keerden terug naar uw huis in Kabul. N. (...) was van plan om samen met J. (...) direct door te reizen naar Iran maar J. (...) stond er op dat zij ook u en uw dochter F.A. (...) (O.V. X) meenamen. Uw broer N.A. (...) drong er immers sterk op aan om F. (...) te laten trouwen met zijn zoon J. (...), die met zijn vrouw geen kinderen kon krijgen. U had F. (...) bij haar geboorte beloofd aan B. (...), de broer van J. (...), maar deze overleed aan hepatitis toen F. (...) ongeveer veertien jaar oud was. N.A. (...) wilde vervolgens dat F. (...) trouwde met J. (...) maar omdat J. (...) veel ouder was dan F. (...), wilden noch F. (...) noch u dit.

N. (...) ging akkoord om jullie mee te nemen onder voorwaarde dat jullie zelf jullie reis bekostigden.

Jullie leefden vervolgens twee jaar lang in Isfahan in Iran waar N. (...) werkte als arbeider in de bouwsector en u en uw dochter werkten als schoonmaaksters en kleermaaksters. Toen jullie in Iran waren, belde u uw broer N.A. (...) op om te zeggen dat het jullie beslissing was om met N. (...) mee te komen. N.A. (...) dreigde dat hij niemand van jullie in leven zou laten.

N. (...) werd in Iran aangehouden en gedeporteerd naar de stad Herat in Afghanistan. J. (...) kwam vrijwillig met N. (...) mee naar Afghanistan. De moeder van N. (...) was ernstig ziek en J. (...) en N. (...) keerden voor twee dagen terug naar Aqcha. Ze keerden terug naar Kabul voor één nacht en reisden door naar Iran om u en F. (...) op te pikken en via onder andere Turkije, Griekenland, Macedonië en Duitsland door te reizen naar België waar u op 10 november 2015 aankwam en op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook N. (...) en J. (...) dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in.

De neef langs vaderskant van N. (...), M.O. (...), werkte voor de staatsveiligheid in Afghanistan en werd tussen uw persoonlijk onderhoud op 24 januari 2018 en het persoonlijk onderhoud van J. (...) en N. (...) op 29 maart 2018 doodgeschoten.

U en J. (...) vrezen dat F. (...) gedwongen zal worden om te trouwen met J. (...). N. (...) vreest om bij terugkeer naar Afghanistan om het leven te worden gebracht vanwege zijn vete.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw eigen originele taskara neer. J. (...) legt haar taskara neer, enkele medische documenten van Iran en een medisch attest van België. N. (...) legt zijn originele taskara neer, een verblijfskaart uit Iran, enkele afgedrukte foto's van zijn familieleden, een aanbevelingsbrief van een zekere C.B. (...), een micro SD-kaart met hierop foto's van het lichaam van zijn neef M.O. (...), een visitekaartje en een arbeidscontract van zijn werk hier in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door de echtgenoot van uw dochter J. (...), N.A.S. (...) (O.V. X), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U zou niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat uw familie er een vete heeft met een andere familie. Uw schoonmoeder en schoonzus vrezen dan weer terug te keren naar Afghanistan omdat zij schrik hebben van de broer van uw schoonmoeder, N.A. (...), die uw schoonzus F. (...) wil dwingen te huwen met zijn zoon J. (...). Er kan echter aan geen van beide vrezen enig geloof worden gehecht omdat uw verklaringen over uw vete vaag en onwaarschijnlijk zijn, terwijl jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk er op wijzen dat er geen sprake was van een werkelijke dwang van N.A. (...) om F. (...) met zijn zoon te laten trouwen.

Wat betreft de vete die het leven zou gekost hebben van verschillende familieleden van u, kan geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die plaatsvonden omdat uw gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. In de context die u schetst is het onmogelijk voor u om eender waar in Afghanistan nog veilig te zijn (notities CGVS 1 dd. 24/01/2018, p. 31) en er zou vanuit Londen zelfs een prijs van 2000 dollar op uw hoofd zijn geplaatst door Z. (...) (notities CGVS 2 dd. 29/03/2018, p. 5). Toch beweert u dat u amper drie à vier jaar nadat u Afghanistan ontvluchtte naar Iran omdat u vreesde voor uw leven terug naar uw dorp ging om er te trouwen en verbleef u een maand lang in uw huis in Tabai (CGVS 1, p. 6; notities CGVS 3 dd. 06/06/2018, p. 5). U wilde terug in Afghanistan wonen (CGVS 3, p. 5) maar jullie achtten de stad Kabul te duur om er te wonen dus gingen jullie naar uw dorp terug (CGVS 3, p. 6; notities CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Gevraagd waarom u amper drie of vier jaar nadat u uw leven in gevaar achtte toch terugkeerde naar uw dorp, zegt u dat u dacht dat u er geen problemen meer zou hebben omdat de gebeurtenissen al enige tijd ervoor plaatsvonden (CGVS 3, p. 5). Dit is niet ernstig. Het gaat hier niet om een simpele burenruzie maar om een jarenlang conflict waarin uw drie ooms en een neef in koelen bloede werden doodgeschoten in een moskee, waaronder de oom die u heel uw leven opvoedde na het overlijden van uw vader (CGVS 1, p. 11). Bovendien verklaart u uitdrukkelijk dat u zelf reeds een doelwit was en "op een lijst stond" toen uw ooms in de moskee doodgeschoten werden maar dat u toen gelukkig niet in de moskee was maar in de stad (CGVS 1, p. 23) en dat deze vijanden zo gevaarlijk zijn dat ze u tot in Kabul zouden vinden (CGVS 3, p. 6). Zelfs nadat jullie dachten dat er dankzij de tussenkomst van ouderen een oplossing was gekomen voor jullie probleem werd er zes maanden of een jaar later nog een andere oom van u op zijn veld doodgeschoten waarbij jullie wisten dat het dezelfde ouders waren (CGVS 1, p. 32; CGVS 3, p. 5, 9). U geeft ook aan dat er geen vrede mogelijk was met deze mensen en dat onderhandelen eigenlijk geen zin had (CGVS 2, p. 6). Dat u dan toch de beslissing nam terug in uw dorp in uw huis te gaan wonen samen met uw vrouw amper enkele jaren na deze tragische gebeurtenissen waarbij u zelf ook een doelwit was, kan niet overtuigen. U beweert daarbovenop nog dat u vanuit Iran geen enkele keer vroeg aan uw moeder of aan uw familie in Aqcha of de regio terug veilig was voor u (CGVS 3, p. 6). Nochtans begaf A. (...), de zoon van uw tante, zich nog naar het dorp om met mensen te praten (CGVS 2, p. 4) waardoor hij een goede inschatting zou moeten kunnen geven van het risico en had u perfect de mogelijkheid om zich te informeren over de veiligheidssituatie daar. Dat u geen enkele stap nam om te weten te komen hoe deze veiligheidssituatie in uw dorp was vooraleer u er terugkeerde, ontnemt deze beweerde vete dan ook van alle ernst.

Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook de initiële reacties van u en uw familieleden op de gebeurtenissen niet kunnen overtuigen. Jullie hebben op geen enkel moment wraak genomen door iemand van jullie vijanden te doden omdat jullie "niets konden doen" (CGVS 2, p. 6), terwijl u aangeeft dat uw familie bekend was in uw dorp (CGVS 1, p. 4) en uw ooms zes zoons hebben die uiteindelijk allen Afghanistan ontvluchtten (CGVS 3, p. 4). Daarnaast namen jullie slechts één veiligheidsmaatregel nadat uw ooms en neef in de moskee doodgeschoten werden: jullie bekwamen twee wapens (CGVS 3, p. 9) waarbij het verbazend genoeg A. (...) was die één van de wapens kreeg hoewel u uitdrukkelijk beweert dat hij niet in het conflict betrokken is (CGVS 1, p. 31; CGVS 3, p. 9). Voor de rest ondernam uw familie absoluut niets om zich te beschermen (CGVS 3, p. 9). In deze situatie waarbij vier

familieleden waarvan drie ouderen – nota bene in een moskee – neergeschoten werden mag zeker verwacht worden dat jullie meer stappen zouden ondernemen om jullie veiligheid te trachten te behouden. Toch bleven al uw neven nog een jaar lang in het dorp zonder enige veiligheidsmaatregelen en besloten jullie allen pas na de dood van uw andere oom om naar Iran, Pakistan, Turkije en Griekenland te vluchten (CGVS 3, p. 4, 9).

Bovendien zijn er verschillende tegenstrijdigheden in de tijdslijn waarbinnen u dit alles schetst, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze vete. Ten eerste verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van uw geboorte tot twee jaar voor uw verklaringen in Tabai woonde (verklaring DVZ dd. 25/01/2016, p. 4) terwijl u bij het CGVS verklaart dat u door de vete een eerste keer Afghanistan verliet in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender)(CGVS 1, p. 3). Verder bent u uiterst precies over het tijdstip waarop uw ooms gedood werden in de moskee door te zeggen dat dit op 29 asad 1388 Afghaanse kalender (20 augustus 2009 Gregoriaanse kalender) plaatsvond (CGVS 1, p. 11). Later zegt u echter dat het in het jaar 1383 Afghaanse kalender (2005 Gregoriaanse kalender) gebeurde en u in 1381 of 1383 (2002 of 2004 Gregoriaanse kalender) Afghanistan verliet (CGVS 3, p. 5) hetgeen sterk verschilt van uw eerdere precieze verklaring dat uw ooms op 29 asad 1388 gedood werden. U verklaart verder dat het incident in de moskee waarbij uw ooms en neef doodgeschoten werden, gebeurde ongeveer één maand nadat er een overeenkomst bereikt werd via Q.T. (...) (CGVS 1, p. 28). Later beweert u echter dat er tussen de onderhandelingen en het incident in de moskee verschillende maanden verliepen (CGVS 3, p. 8) hetgeen wezenlijk verschilt van één maand. Ook over de moord op uw andere oom langs vaderskant die op zijn gronden doodgeschoten werd, verschillen uw verklaringen. Eerst zegt u dat dit gebeurde zes maanden nadat uw andere ooms en neef werden doodgeschoten in de moskee (CGVS 1, p. 11). Later zegt u tweemaal dat dit een jaar na de moord op uw andere ooms plaatsvond (CGVS 3, p. 5, 9). Dit zijn geen details. Het gaat hier over de gebeurtenissen waarbij uw eigen familieleden gedood werden en die de oorzaak waren van uw eigen vertrek uit het gebied waar u uw hele leven had doorgebracht. Dat u dan ook zo'n tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de tijdstippen waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden, de periodes hiertussen en de tijdstippen waarop u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen sterk.

De geloofwaardigheid van deze vete wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u enorm vaag bent over de personen die u werkelijk zou vrezen bij terugkomst. U komt niet verder dan het vermelden van Z. (...) die zich in Londen zou bevinden en zijn paternale neef S. (...) die bij de taliban zou zitten (CGVS 1, p. 25; CGVS 2, p. 4; CGVS 3, p. 2). Uw verklaringen over wie in uw dorp u zou vrezen bij terugkeer blijven echter enorm vaag. U zegt dat Z. (...) steun geeft aan veel mensen in het dorp maar u slaagt er niet in ook maar één naam te geven (CGVS 3, p. 3). Dit is des te frappanter aangezien A. (...) nog vaak terug gaat naar uw dorp om er te spreken met de mensen (CGVS 2, p. 4). Dat u er desondanks niet in slaagt ook maar één persoon op te noemen die nog steeds in uw dorp leeft en die het op u gemunt zou hebben, tast de geloofwaardigheid van uw vrees sterk aan. U beweert verder dat er nog mensen bij S. (...) waren die later gedood werden, maar opnieuw slaagt u er niet in ook maar één van deze mensen bij naam te noemen (CGVS 3, p. 9) hetgeen op zijn minst verwacht mag worden over iemand waarmee uw familie in een vete zou leven en die verantwoordelijk is voor de moord op vier van uw ooms en een neef. Ook de verklaringen van uw vrouw J. (...) over uw vete zijn ontzettend vaag. Zij kent noch Z. (...) noch S. (...) bij naam (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 8) en weet zelfs niet wanneer de vete begon (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 9). Er wordt niet verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van alle details van uw vete maar dat ze niet eens weet wie u zodanig vreest dat u uw land verliet of hoe deze problemen ontstonden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vete.

U verklaart verder dat de moord op uw paternale neef M.O. (...) ook een gevolg is van jullie vete. Opnieuw leidt de ongeloofwaardigheid van de vete ertoe dat er aan de moord op uw neef geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto's en videofragmenten op de micro SD-kaart waaruit zijn dood zou moeten blijken moet opgemerkt worden dat deze niets zeggen over de omstandigheden, het tijdstip of de plek waar deze genomen zijn, noch enige band aantonen met u. Niets wijst er op dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk overleden is of een familielid van u is.

Dit alles zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vete waarin u beweert zich te bevinden en de daaraan verbonden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en schoonzus F. (...) stellen voorts dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat F. (...) door haar oom N.A. (...) gedwongen zou worden om te trouwen met diens zoon J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden slagen jullie er echter niet in aannemelijk te maken dat er sprake was van enige dwang door N.A. (...).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw J. (...), noch uw schoonmoeder K. (...) bij de DVZ ook maar enige melding maakt van dit gedwongen huwelijk als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan (vragenlijsten CGVS N. (...), J. (...) en K. (...) dd. 25/01/2016). Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft dat u een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle

elementen of feiten geeft, is het hoogst opmerkelijk dat geen van jullie ook maar iets zegt over dit gedwongen huwelijk. Integendeel, uw vrouw J. (...) en uw schoonmoeder K. (...) zeggen uitdrukkelijk dat zij zelf geen persoonlijke vrees hadden maar louter u volgden omdat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS J. (...), p. 1; vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). K. (...) zegt daarbij dat zij en haar andere dochter F. (...) niet alleen konden achterblijven omdat niemand dan voor hen zou kunnen zorgen, hetgeen een opportuun moment was om melding te maken van een eventueel gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). Verder zegt K. (...) nog dat zij verplicht werd om mee te komen (verklaring DVZ K. (...) dd. 25/01/2016, p. 9) hetgeen de indruk versterkt dat er geen sprake was van een gedwongen huwelijk voor F. (...). Bovendien werden hun verklaringen op de DVZ voorgelezen in het Dari en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan.

Uit zowel uw verklaringen als deze van uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) blijkt bovendien dat er nooit sprake is geweest van een werkelijke dwang om F. (...) te doen trouwen met J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden heeft het CGVS verschillende keren gevraagd om deze dwang te concretiseren maar jullie maken op geen enkel moment aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een druk waar jullie niet onderuit konden. U beweert zelf dat u de details niet kende (CGVS 1, p. 14), J. (...) zegt vaagweg dat jullie geen nee konden zeggen (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 10), heeft het dan over lastig gevallen worden (notities CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) en zegt verder dat het pas na haar huwelijk erger werd (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6) hoewel ze meermaals enorm vaag is over wanneer het gedwongen huwelijk eerst ter sprake kwam (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Uiterst frappant is ook dat J. (...) niet weet hoe het precies erger werd omdat zij toen bij u in Aqcha was (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 7; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) hetgeen absoluut niet overtuigt aangezien zij alvorens u te smeken hen mee te nemen toch minstens op de hoogte moet geweest zijn van de concrete dwangmaatregelen waaronder haar moeder en zus te lijden hadden. Zij geeft verder aan dat F. (...) niet wilde trouwen en zelfmoord zou plegen maar gevraagd naar wat haar zus zelf over J. (...) vond, komt ze niet verder dan de vage bewering dat ze "niet dacht" en "niets zei" (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6-7). Dat J. (...) zo vaag blijft over wanneer en hoe dit conflict concreet ontstond en escaleerde, en over de gevoelens van haar eigen zus tegenover de man met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Uiteindelijk blijkt uit jullie aller verklaringen dat het zogenaamde verergeren van de situatie louter neerkwam op discussies tussen N.A. (...) en K. (...) maar dat K. (...) er in slaagde om steeds te weigeren haar dochter te laten huwen zonder dat hier enige gevolgen aan gekoppeld werden (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5, 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5, 6; notities CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; notities CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 4). Zowel J. (...), K. (...) als F. (...) zeggen daarbij expliciet dat het nooit verder ging dan een discussie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 5). K. (...) zelf zegt uiteindelijk dat N.A. (...) wel eens agressief werd en een kopje brak, deed alsof er te veel zout in het brood was (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) en een algemene negatieve sfeer creëerde (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) maar dat er nooit andere dwangmaatregelen genomen werden of nooit andere agressieve voorvallen waren behalve het breken van het kopje (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). J. (...) zegt ook nog expliciet dat N.A. (...) de toestemming van K. (...) verwachtte voor het huwelijk van F. (...) maar dat ze niet akkoord ging (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dit alles kan bezwaarlijk gekwalificeerd worden als zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gedwongen huwelijk en wijst er net op dat N.A. (...) F. (...) niet wilde of kon dwingen te trouwen. Het enige moment waarop N.A. (...) jullie werkelijk bedreigd zou hebben was toen K. (...) hem opbelde vanuit Iran. U beweert dat N.A. (...) toen heel kwaad was (CGVS 2, p. 7) en dat hij er mee dreigde niemand van jullie in leven te laten (CGVS 3, p. 10). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover diametraal tegenover die van uw schoonmoeder K. (...) staan. Waar u immers tweemaal beweert dat het K. (...) was die haar broer opbelde en u zelf niet met N.A. (...) sprak (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 10), verklaart K. (...) tweemaal uitdrukkelijk dat u N.A. (...) opbelde en met hem sprak, verduidelijkend dat zij de reactie van N.A. (...) niet wist (notities CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 4; notities CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een effectieve bedreiging werd uitgesproken door N.A. (...) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk. Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N.A. (...) waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid komt naar voren in jullie verklaringen over waar N.A. (...) woonde. Zelf verklaart u dat N.A. (...) volgens u altijd in hetzelfde huis woonde als J. (...), K. (...) en F. (...) (CGVS 2, p. 9) en ook F. (...) beweert dat N.A. (...) sinds het overlijden van haar vader altijd bij hen

woonde (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 2). J. (...) verklaart in haar eerste persoonlijk onderhoud echter dat N.A. (...) en J. (...) in Taimani woonden (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 4). In het tweede en derde persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart J. (...) plots net als u en F. (...) dat N.A. (...) altijd in hetzelfde huis bij uw schoonfamilie woonde (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Nochtans is uw schoonmoeder K. (...) duidelijk in haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar ze tot driemaal toe expliciet zegt dat eens haar broer N.A. (...) rijk werd, hij naar Taimani verhuisde en zijn deel van het huis verhuurde (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2, 3 en 5). Dit geeft sterk de indruk dat jullie tussen de verschillende persoonlijke onderhouds in jullie verklaringen op elkaar hebben afgestemd en de impact van N.A. (...) op uw schoonfamilie wilden uitvergrooten door te beweren dat hij bij jullie woonde. Aangezien de gebeurtenissen zich binnenshuis zouden hebben afgespeeld, is de woonplaats van N.A. (...) van essentieel belang en doen jullie tegenstrijdige verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de dwang die N.A. (...) zou uitgeoefend hebben.

Hierop aansluitend geven K. (...) en F. (...) tegenstrijdige verklaringen af over de discussies tussen N.A. (...) en K. (...). K. (...) beweert namelijk dat F. (...) nooit getuige was van de ruzies omdat ze buiten speelde en dat F. (...) nooit iets heeft opgemerkt omdat K. (...) haar er nooit over vertelde (CGVS Khadija dd. 06/06/2018, p. 5). F. (...) zelf zegt echter dat ze N.A. (...) en K. (...) vaak ruzie zag maken en dat ze elke dag ruzie hadden (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) waarna ze beschrijft wat ze zag (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Deze duidelijke tegenstrijdigheden over de discussies doet opnieuw sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Verder beweert J. (...) in eerste instantie dat N.A. (...) problemen had met uw huwelijk omdat hij uw familie niet kende (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 5). Later beweert ze echter dat N.A. (...) niet geïnteresseerd was in uw huwelijk met J. (...) en er geen mening over had (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). K. (...) zegt dan weer dat N.A. (...) akkoord ging met uw huwelijk met J. (...) en zelfs een rol speelde in de huwelijksceremonie waarbij J. (...) ook getuige was (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hoe jullie dit schetsen is maar weinig geloofwaardig. J. (...) geeft zelf meermaals aan dat zij met u trouwde om een beschermer te hebben voor de familie (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). In dat geval mag verwacht worden dat N.A. (...) als huidige beschermer van de familie op zijn minst geïnteresseerd zou zijn in dit huwelijk, zeker indien hij werkelijk van plan was F. (...) tot een huwelijk met zijn zoon te dwingen. J. (...) verklaart zelfs uitdrukkelijk dat N.A. (...) schrik had dat haar moeder F. (...) zou verloven aan iemand van uw familie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dat N.A. (...) geen mening of interesse zou hebben in dit huwelijk dat de machtsverhoudingen binnen de familie compleet veranderde, past niet in de door jullie geschetste context waarin N.A. (...) uw schoonzus kon dwingen tot een huwelijk met zijn zoon. Bovendien moet hierbij nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Het is onbegrijpelijk dat u en J. (...) terug naar Aqcha trokken om daar te huwen en te wonen terwijl u net in de familie was gebracht om als beschermer voor de familie te dienen, dus ook van F. (...) en K. (...). Geconfronteerd met deze vreemde beslissing zegt uw vrouw dat ze dachten dat u na het huwelijk bij uw schoonfamilie in Kabul zou blijven (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Dit misverstand over de toekomstige woonplek is in de Afghaanse context na een verloving van negen maanden (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) waarin dergelijke afspraken konden gemaakt worden absoluut niet geloofwaardig, zeker gezien het belang van de rol van een mannelijke beschermer in een huis.

Deze duidelijke tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk sterk en versterken de vaststelling dat er geen sprake was van enige dwang om F. (...) met J. (...) te laten trouwen.

Dat leidt tot het besluit dat er geen geloof wordt gehecht aan jullie vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen

prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U en uw familieleden bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Jullie maakten evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan

besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u samen met uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de mogelijkheden beschikt zich samen met uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) in Kabul te vestigen. Zelf beweert u dat dit niet mogelijk zou zijn vanwege uw profiel als landbouwer (CGVS 1, p. 7; CGVS 3, p. 6). Hierbij moet echter een serieuze kanttekening geplaatst worden. Hoewel het mogelijk is dat u in Aqcha als landbouwer werkte en u aangeeft ongeschoold te zijn, heeft u erna vier jaar lang in Iran werkervaring opgedaan als nachtwaker en in de bouwsector (CGVS 1, p. 3, 4, 8). Deze werkervaring is in Kabul relevant. Vervolgens heeft u hier in België gewerkt voor een bedrijf als arbeider (CGVS 1, p. 3) en als magazijnier (zie neergelegde arbeidsovereenkomst). Ook dit is relevante werkervaring. U bent weliswaar ongeschoold maar heeft wel leren lezen en schrijven (CGVS 1, p. 16). Daarbovenop heeft uw vrouw acht jaar lang gewerkt als kleermaakster in de stad Kabul (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4) en verklaart zij dat zij en uw schoonmoeder en schoonzus rondkwamen met het loon dat zij binnenbrachten samen met uw schoonmoeder die kuiswerk deed (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Jullie zouden dan ook in jullie behoeften moeten kunnen voorzien wanneer uw loon daar bij komt.

Voorts beschikken jullie bij terugkeer over de helft van het huis van uw schoonmoeder. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk en de dreiging vanwege N.A. (...), maken jullie op generlei wijze aannemelijk niet meer te kunnen rekenen op dit huis en zelfs op diens hulp wanneer jullie terugkeren naar Afghanistan. Zowel u, uw vrouw als uw schoonmoeder verklaren uitdrukkelijk dat de helft van dit huis aan uw schoonmoeder toebehoort (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 9; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 7) omdat K. (...) het huis erfde van haar vader (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2).

Daarbovenop kunnen jullie rekenen op een familiaal netwerk in Kabul om jullie verder te helpen. Aangezien de problemen met N.A. (...) ongeloofwaardig zijn, kunnen jullie bij terugkeer rekenen op zijn hulp, net als op de hulp van zijn zoon J. (...), die een winkel heeft in Kabul (CGVS 2, p. 8; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat uw schoonfamilie behoudens de laatste jaren haar hele leven in Kabul heeft gewoond en gewerkt waardoor er vanuit kan gegaan worden dat zij over een ruimer netwerk beschikt dan jullie weergeven. Zelf heeft u bovendien nog een kleinzoon van de maternale tante van uw vader, H.T. (...) genaamd, die een grote tapijtenwinkel heeft in Kabul (CGVS 1, p. 9) en waar u en uw vrouw reeds verbleven toen jullie terugkeerden van Aqcha nadat u uw zieke moeder bezocht (CGVS 1, p. 9). U zegt weliswaar dat H.T. (...) u niet zou helpen omdat hij zijn eigen broers zelfs niet helpt (CGVS 3, p. 11) maar gezien het feit dat hij reeds eerder bereid bleek jullie onderdak te verschaffen, mag verwacht worden dat hij jullie opnieuw kan ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. U zou nog een familielid gehad hebben in Kabul, namelijk de neef langs moederskant van uw vader, N. (...), maar u beweert dat hij naar Iran is verhuisd (CGVS 2, p. 5). Opmerkelijk genoeg zegt u eerst dat hij verhuisde om financiële redenen (CGVS 2, p. 10) terwijl u het laatste persoonlijk onderhoud expliciet zegt dat u niet weet waarom hij vertrek uit Kabul (CGVS 3, p. 7). Uw schoonzus F. (...) beweert bovendien dat de vrouw van N. (...), Z. (...), nog steeds in Kabul woont (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen geven sterk de indruk dat ook N. (...) zich nog in Kabul bevindt en jullie indien nodig zou kunnen ondersteunen. Dat u hierover niet de waarheid vertelt, zet bovendien de rest van uw verklaringen betreffende uw gebrek aan netwerk in de stad Kabul op de helling.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gesteund door de resterende familieleden van uw vrouw, schoonmoeder en schoonzus die hun hele leven in de stad Kabul woonden en uw eigen familielid H.T. (...), kunnen jullie zich hier opnieuw vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. De drie taskara's, de verblijfskaart van Iran en de foto's van uw familieleden hebben louter betrekking op uw identiteit die in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De aanbevelingsbrief, het visitekaartje en uw

arbeidscontract van België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan bescherming. Wat betreft de medische documenten uit Iran van uw vrouw J. (...) moet opgemerkt worden dat deze geen betrekking hebben op jullie vrees voor vervolging of risico op schade maar louter attesteren dat uw vrouw een buitenbaarmoederlijke zwangerschap had (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 2). Daarnaast leggen jullie een medische attest uit België neer. Dit attest stelt dat u aan posttraumatische angststoornissen, hyperventilatie en paniekaanvallen lijdt. Tevens wordt er gemeld dat u makkelijk in de war raakt en last heeft van uw geheugen. Dit attest is echter afkomstig van een huisarts, die niet bevoegd is tot het maken van een analyse van de psychische toestand van uw echtgenote. De vermelding in dit attest dat J. (...) niet naar een psychiater of psycholoog kan gaan omwille van de taalproblemen is daarbij niet ernstig te nemen aangezien jullie reeds meer dan twee en een half jaar in België vertoeven en u er wel in slaagt om een eigen huis te huren. Dat uw echtgenote effectief aan ernstige psychische aandoeningen lijdt kan derhalve niet als aangetoond worden beschouwd. Wat betreft haar geheugenproblemen kan opgemerkt worden dat zij er in slaagde te antwoorden op vele vragen tijdens de persoonlijke onderhouds en dat er niet geargumenteed werd op basis van hiaten in haar verklaringen. De documenten neergelegd over uw neef M.O. (...) werden reeds hierboven besproken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote J.A. (...) (O.V. 8.172.091) en uw schoonmoeder K.A. (...) (O.V. 8.172.085) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na het voorgaande moet er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling van de zaak

2.1. Waar verzoekster in het verzoekschrift beweert dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motiveringsplicht al dan niet geschonden is. Blijkens een lezing van het verzoekschrift kent verzoekster de motieven van de bestreden beslissing immers en onderwerpt zij deze motieven aan inhoudelijke kritiek. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient daarenboven te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. Verzoekster is de schoonmoeder van N.A.S., respectievelijk de moeder van A.J. Het beroep van voormelde personen is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 225 980.

In de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster wordt geoordeeld dat verzoekster zich beroept op dezelfde asielmotieven als haar schoonzoon en haar dochter. Bovendien wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing die verweerder ten aanzien van verzoeksters schoonzoon nam.

Blijkens een lezing van het verzoekschrift, beroept verzoekster zich nog steeds deels op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door haar schoonzoon en haar dochter werden aangevoerd in het kader van het door hun ingediende beroep bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

In zoverre verzoekster zich in haar verzoekschrift beroept op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door haar schoonzoon en haar dochter werden aangevoerd, kan dienstig worden verwezen naar de beoordeling die de Raad dienaangaande deed bij arrest nr. 217 389 van 25 februari 2019.

In dit arrest werd geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.N.A. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense afkomst te zijn. U werd ongeveer 34 jaar geleden geboren in het dorp Tabai district Aqcha in de provincie Jowzjan. U bent ongeschoold maar kunt wel lezen en schrijven. Uw vader overleed toen u ongeveer vier maanden oud was en u werd opgevoed door uw oom langs vaderskant S. (...).S. (...) was waterverdelers in uw dorp en verhuurde gronden aan landbouwers. Hij werkte mee aan de campagne van Hamid Karzai bij de presidentsverkiezingen van 2009.

In het jaar 1388 Afghaanse kalender (2009 Gregoriaanse kalender) kwam een zekere Z. (...) die in Londen woont terug naar het dorp. U liep naast een oom langs vaderskant naar de moskee toen Z. (...) met zijn wagen passeerde. Uw oom riep Z. (...) iets na, waarop deze laatste stopte, uitstapte en schold. Z. (...) nam een wapen maar dat werd hem afhandig gemaakt door u, uw oom en uw neef langs vaderskant die er intussen was bijgekomen. Z. (...) kreeg een pak slaag en voelde zich gekrenkt in de eer van de familie. K. (...), de zoon van uw tante langs vaderskant zat bij Z. (...) in de auto en werd geraakt in het been door een schot dat afging. Enkele dorpsouderen kwamen samen om te onderhandelen hoe het nu verder moest en u en uw familie dachten het hiermee opgelost was, ook omdat jullie dachten dat Z. (...) terug naar Londen was gegaan. Ongeveer een maand later kwamen er enkele gewapende mannen de moskee binnen en schoten drie van uw ooms langs vaderskant, waaronder S. (...), en een neef langs vaderskant dood. Vier personen werden door uw familie verantwoordelijk geacht voor deze schietpartij: Q.T. (...) (de vader van K. (...)), K. (...), S. (...), de neef langs vaderskant van Z. (...), en S. (...). S. (...) zat twee jaar in de gevangenis en is vervolgens bij de taliban gegaan na vrijlating. S. (...) zit nog steeds een gevangenisstraf van 20 jaar uit.

U ging naar K. (...), de verantwoordelijke van de taliban in uw dorp die u zei dat u zichzelf moest beschermen aangezien het om een persoonlijke vijand ging. Hij zei u ook dat Z. (...) een prijs had gezet op uw hoofd. Ongeveer zes maanden na de aanslag in de moskee werd M.A. (...), een andere oom langs vaderskant, op zijn velden neergeschoten.

U bleef nog twee weken binnen en besliste om naar Iran te vluchten. U werkte daar ongeveer twee jaar in de bouwsector alvorens gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Intussen in Afghanistan kwam de vrouw van N. (...), de neef langs moederskant J. (...) uw vader, bij haar collega J.A. (...)(O.V. 8.172.091). Ze zei tegen uw moeder dat de familie van . J. (...) goede mensen zijn en dat ze een mannelijke beschermer nodig hadden. Uw moeder belde u op en zei dat u moest trouwen met J. (...). U ging samen met J. (...) naar Tabai om daar te trouwen. Ongeveer vijftien dagen na het huwelijk werd er een granaat gegooid op uw huis. J. (...) is hierdoor nog steeds getraumatiseerd en zei dat ze niet in Aqcha wilde wonen. J. (...) en u keerden terug naar het huis van de A.'s (...) in Kabul. U was van plan om direct door te reizen naar Iran met uw vrouw maar J. (...) stond er op dat jullie ook haar moeder K.A. (...) (O.V. 8.172.085) en haar zus F.A. (...) (O.V. 8.172.085) meenamen. De broer van K. (...), N.A. (...),

drong er immers sterk op aan om F.A. (...) te laten trouwen met zijn zoon J. (...), die met zijn vrouw geen kinderen kon krijgen. K. (...) had F. (...) bij haar geboorte beloofd aan B. (...), de broer van J. (...), maar deze overleed aan hepatitis toen F. (...) ongeveer veertien jaar oud was. N.A. (...) wilde vervolgens dat F. (...) trouwde met J. (...) maar omdat J. (...) veel ouder was dan F. (...), wilden noch F. (...) noch K. (...) dit.

U ging akkoord om hen mee te nemen onder voorwaarde dat ze zelf hun reis bekostigden.

Jullie leefden vervolgens twee jaar lang in Isfahan in Iran waar u werkte als arbeider in de bouwsector en J. (...) en K. (...) werkten als schoonmaaksters en klermaaksters. Toen jullie in Iran waren, belde K. (...) haar broer N.A. (...) op om te zeggen dat het hun beslissing was om met u mee te komen. N.A. (...) dreigde dat hij niemand van jullie in leven zou laten.

U werd in Iran aangehouden en gedeporteerd naar de stad Herat in Afghanistan. J. (...) kwam vrijwillig met u mee naar Afghanistan. Uw moeder was ernstig ziek en u keerde voor twee dagen terug naar Aqcha. Jullie keerden terug naar Kabul voor één nacht en reisden door naar Iran om K. (...) en F. (...) op te pikken en via onder andere Turkije, Griekenland, Macedonië en Duitsland door te reizen naar België waar u op 10 november 2015 aankwam en op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw vrouw J.A. (...) en uw schoonmoeder K.A. (...) dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in.

Uw neef langs vaderskant M.A. (...) werkte voor de staatsveiligheid in Afghanistan en werd tussen uw persoonlijk onderhoud op 24 januari 2018 en uw persoonlijk onderhoud op 29 maart 2018 doodgeschoten.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan om het leven te worden gebracht vanwege uw vete. Uw vrouw J. (...) en uw schoonmoeder K. (...) vrezen bovendien dat F. (...) gedwongen zal worden te trouwen met J. (...).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara neer, een verblijfskaart uit Iran, enkele afgedrukte foto's van uw familieleden, een aanbevelingsbrief van een zekere C.B. (...), een micro SD-kaart met hierop foto's van het lichaam van uw neef M.O. (...), een visitekaartje en een arbeidscontract van uw werk hier in België. J. (...) legde voorts haar eigen taskara neer, enkele medische documenten van Iran en een medisch attest van België. Uw schoonmoeder K. (...) legde haar eigen originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U zou niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat uw familie er een vete heeft met een andere familie. Uw schoonmoeder en schoonzus vrezen dan weer terug te keren naar Afghanistan omdat zij schrik hebben van de broer van uw schoonmoeder, N.A. (...), die uw schoonzus F. (...) wil dwingen te huwen met zijn zoon J. (...). Er kan echter aan geen van beide vrezen enig geloof worden gehecht omdat uw verklaringen over uw vete vaag en onwaarschijnlijk zijn, terwijl jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk er op wijzen dat er geen sprake was van een werkelijke dwang van N.A. (...) om F. (...) met zijn zoon te laten trouwen.

Wat betreft de vete die het leven zou gekost hebben van verschillende familieleden van u, kan geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die plaatsvonden omdat uw gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. In de context die u schetst is het onmogelijk voor u om eender waar in Afghanistan nog veilig te zijn (notities CGVS 1 dd. 24/01/2018, p. 31) en er zou vanuit Londen zelfs een prijs van 2000 dollar op uw hoofd zijn geplaatst door Z. (...) (notities CGVS 2 dd. 29/03/2018, p. 5). Toch beweert u dat u amper drie à vier jaar nadat u Afghanistan ontvluchtte naar Iran omdat u vreesde voor uw leven terug naar uw dorp ging om er te trouwen en

verbleef u een maand lang in uw huis in Tabai (CGVS 1, p. 6; notities CGVS 3 dd. 06/06/2018, p. 5). U wilde terug in Afghanistan wonen (CGVS 3, p. 5) maar jullie achtten de stad Kabul te duur om er te wonen dus gingen jullie naar uw dorp terug (CGVS 3, p. 6; notities CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Gevraagd waarom u amper drie of vier jaar nadat u uw leven in gevaar achtte toch terugkeerde naar uw dorp, zegt u dat u dacht dat u er geen problemen meer zou hebben omdat de gebeurtenissen al enige tijd ervoor plaatsvonden (CGVS 3, p. 5). Dit is niet ernstig. Het gaat hier niet om een simpele burenruzie maar om een jarenlang conflict waarin uw drie ooms en een neef in koelen bloede werden doodgeschoten in een moskee, waaronder de oom die u heel uw leven opvoedde na het overlijden van uw vader (CGVS 1, p. 11). Bovendien verklaart u uitdrukkelijk dat u zelf reeds een doelwit was en “op een lijst stond” toen uw ooms in de moskee doodgeschoten werden maar dat u toen gelukkig niet in de moskee was maar in de stad (CGVS 1, p. 23) en dat deze vijanden zo gevaarlijk zijn dat ze u tot in Kabul zouden vinden (CGVS 3, p. 6). Zelfs nadat jullie dachten dat er dankzij de tussenkomst van ouderen een oplossing was gekomen voor jullie probleem werd er zes maanden of een jaar later nog een andere oom van u op zijn veld doodgeschoten waarbij jullie wisten dat het dezelfde daders waren (CGVS 1, p. 32; CGVS 3, p. 5, 9). U geeft ook aan dat er geen vrede mogelijk was met deze mensen en dat onderhandelen eigenlijk geen zin had (CGVS 2, p. 6). Dat u dan toch de beslissing nam terug in uw dorp in uw huis te gaan wonen samen met uw vrouw amper enkele jaren na deze tragische gebeurtenissen waarbij u zelf ook een doelwit was, kan niet overtuigen. U beweert daarbovenop nog dat u vanuit Iran geen enkele keer vroeg aan uw moeder of aan uw familie in Aqcha of de regio terug veilig was voor u (CGVS 3, p. 6). Nochtans begaf A. (...), de zoon van uw tante, zich nog naar het dorp om met mensen te praten (CGVS 2, p. 4) waardoor hij een goede inschatting zou moeten kunnen geven van het risico en had u perfect de mogelijkheid om zich te informeren over de veiligheidssituatie daar. Dat u geen enkele stap nam om te weten te komen hoe deze veiligheidssituatie in uw dorp was vooraleer u er terugkeerde, ontnemt deze beweerde vete dan ook van alle ernst.

Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook de initiële reacties van u en uw familieleden op de gebeurtenissen niet kunnen overtuigen. Jullie hebben op geen enkel moment wraak genomen door iemand van jullie vijanden te doden omdat jullie “niets konden doen” (CGVS 2, p. 6), terwijl u aangeeft dat uw familie bekend was in uw dorp (CGVS 1, p. 4) en uw ooms zes zoons hebben die uiteindelijk allen Afghanistan ontvluchtten (CGVS 3, p. 4). Daarnaast namen jullie slechts één veiligheidsmaatregel nadat uw ooms en neef in de moskee doodgeschoten werden: jullie bekwamen twee wapens (CGVS 3, p. 9) waarbij het verbazend genoeg A. (...) was die één van de wapens kreeg hoewel u uitdrukkelijk beweert dat hij niet in het conflict betrokken is (CGVS 1, p. 31; CGVS 3, p. 9). Voor de rest ondernam uw familie absoluut niets om zich te beschermen (CGVS 3, p. 9). In deze situatie waarbij vier familieleden waarvan drie ouderen – nota bene in een moskee – neergeschoten werden mag zeker verwacht worden dat jullie meer stappen zouden ondernemen om jullie veiligheid te trachten te behouden. Toch bleven al uw neven nog een jaar lang in het dorp zonder enige veiligheidsmaatregelen en besloten jullie allen pas na de dood van uw andere oom om naar Iran, Pakistan, Turkije en Griekenland te vluchten (CGVS 3, p. 4, 9).

Bovendien zijn er verschillende tegenstrijdigheden in de tijdslijn waarbinnen u dit alles schetst, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze vete. Ten eerste verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van uw geboorte tot twee jaar voor uw verklaringen in Tabai woonde (verklaring DVZ dd. 25/01/2016, p. 4) terwijl u bij het CGVS verklaart dat u door de vete een eerste keer Afghanistan verliet in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender) (CGVS 1, p. 3). Verder bent u uiterst precies over het tijdstip waarop uw ooms gedood werden in de moskee door te zeggen dat dit op 29 asad 1388 Afghaanse kalender (20 augustus 2009 Gregoriaanse kalender) plaatsvond (CGVS 1, p. 11). Later zegt u echter dat het in het jaar 1383 Afghaanse kalender (2005 Gregoriaanse kalender) gebeurde en u in 1381 of 1383 (2002 of 2004 Gregoriaanse kalender) Afghanistan verliet (CGVS 3, p. 5) hetgeen sterk verschilt van uw eerdere precieze verklaring dat uw ooms op 29 asad 1388 gedood werden. U verklaart verder dat het incident in de moskee waarbij uw ooms en neef doodgeschoten werden, gebeurde ongeveer één maand nadat er een overeenkomst bereikt werd via Q.T. (...) (CGVS 1, p. 28). Later beweert u echter dat er tussen de onderhandelingen en het incident in de moskee verschillende maanden verliepen (CGVS 3, p. 8) hetgeen wezenlijk verschilt van één maand. Ook over de moord op uw andere oom langs vaderskant die op zijn gronden doodgeschoten werd, verschillen uw verklaringen. Eerst zegt u dat dit gebeurde zes maanden nadat uw andere ooms en neef werden doodgeschoten in de moskee (CGVS 1, p. 11). Later zegt u tweemaal dat dit een jaar na de moord op uw andere ooms plaatsvond (CGVS 3, p. 5, 9). Dit zijn geen details. Het gaat hier over de gebeurtenissen waarbij uw eigen familieleden gedood werden en die de oorzaak waren van uw eigen vertrek uit het gebied waar u uw hele leven had doorgebracht. Dat u dan ook zo'n tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de tijdstippen waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden, de periodes hiertussen en de tijdstippen waarop u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen sterk.

De geloofwaardigheid van deze vete wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u enorm vaag bent over de personen die u werkelijk zou vrezen bij terugkomst. U komt niet verder dan het vermelden van Z. (...) die zich in Londen zou bevinden en zijn paternale neef S. (...) die bij de Taliban zou zitten (CGVS 1, p. 25; CGVS 2, p. 4; CGVS 3, p. 2). Uw verklaringen over wie in uw dorp u zou vrezen bij terugkeer blijven echter enorm vaag. U zegt dat Z. (...) steun geeft aan veel mensen in het dorp maar u slaagt er niet in ook maar één naam te geven (CGVS 3, p. 3). Dit is des te frappanter aangezien A. (...) nog vaak terug gaat naar uw dorp om er te spreken met de mensen (CGVS 2, p. 4). Dat u er desondanks niet in slaagt ook maar één persoon op te noemen die nog steeds in uw dorp leeft en die het op u gemunt zou hebben, tast de geloofwaardigheid van uw vrees sterk aan. U beweert verder dat er nog mensen bij S. (...) waren die later gedood werden, maar opnieuw slaagt u er niet in ook maar één van deze mensen bij naam te noemen (CGVS 3, p. 9) hetgeen op zijn minst verwacht mag worden over iemand waarmee uw familie in een vete zou leven en die verantwoordelijk is voor de moord op vier van uw ooms en een neef. Ook de verklaringen van uw vrouw J. (...) over uw vete zijn ontzettend vaag. Zij kent noch Z. (...) noch S. (...) bij naam (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 8) en weet zelfs niet wanneer de vete begon (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 9). Er wordt niet verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van alle details van uw vete maar dat ze niet eens weet wie u zodanig vreest dat u uw land verliet of hoe deze problemen ontstonden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vete.

U verklaart verder dat de moord op uw paternale neef M.O. (...) ook een gevolg is van jullie vete. Opnieuw leidt de ongeloofwaardigheid van de vete ertoe dat er aan de moord op uw neef geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto's en videofragmenten op de micro SD-kaart waaruit zijn dood zou moeten blijken moet opgemerkt worden dat deze niets zeggen over de omstandigheden, het tijdstip of de plek waar deze genomen zijn, noch enige band aantonen met u. Niets wijst er op dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk overleden is of een familielid van u is.

Dit alles zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vete waarin u beweert zich te bevinden en de daaraan verbonden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en schoonzus F. (...) stellen voorts dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat F. (...) door haar oom N.A. (...) gedwongen zou worden om te trouwen met diens zoon J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden slagen jullie er echter niet in aannemelijk te maken dat er sprake was van enige dwang door N.A. (...).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw J. (...), noch uw schoonmoeder K. (...) bij de DVZ ook maar enige melding maakt van dit gedwongen huwelijk als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan (vragenlijsten CGVS N. (...), J. (...) en K. (...) dd. 25/01/2016). Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft dat u een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten geeft, is het hoogst opmerkelijk dat geen van jullie ook maar iets zegt over dit gedwongen huwelijk. Integendeel, uw vrouw J. (...) en uw schoonmoeder K. (...) zeggen uitdrukkelijk dat zij zelf geen persoonlijke vrees hadden maar louter u volgden omdat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS J. (...), p. 1; vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). K. (...) zegt daarbij dat zij en haar andere dochter F. (...) niet alleen konden achterblijven omdat niemand dan voor hen zou kunnen zorgen, hetgeen een opportuun moment was om melding te maken van een eventueel gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). Verder zegt K. (...) nog dat zij verplicht werd om mee te komen (verklaring DVZ K. (...) dd. 25/01/2016, p. 9) hetgeen de indruk versterkt dat er geen sprake was van een gedwongen huwelijk voor F. (...). Bovendien werden hun verklaringen op de DVZ voorgelezen in het Dari en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan.

Uit zowel uw verklaringen als deze van uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) blijkt bovendien dat er nooit sprake is geweest van een werkelijke dwang om F. (...) te doen trouwen met J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden heeft het CGVS verschillende keren gevraagd om deze dwang te concretiseren maar jullie maken op geen enkel moment aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een druk waar jullie niet onderuit konden. U beweert zelf dat u de details niet kende (CGVS 1, p. 14), J. (...) zegt vaagweg dat jullie geen nee konden zeggen (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 10), heeft het dan over lastig gevallen worden (notities CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) en zegt verder dat het pas na haar huwelijk erger werd (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6) hoewel ze meermaals enorm vaag is over wanneer het gedwongen huwelijk eerst ter sprake kwam (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Uiterst frappant is ook dat J. (...) niet weet hoe het precies erger werd omdat zij toen bij u in Aqcha was (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 7; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) hetgeen absoluut niet overtuigt aangezien zij alvorens u te smeken hen mee te nemen toch minstens op de hoogte moet geweest zijn van de concrete dwangmaatregelen waaronder haar moeder en zus te lijden hadden. Zij geeft verder aan dat F. (...) niet wilde trouwen en zelfmoord zou plegen maar gevraagd naar wat haar zus zelf over J. (...) vond, komt ze niet verder dan de vage bewering dat ze "niet dacht" en "niets zei" (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6-

7). Dat J. (...) zo vaag blijft over wanneer en hoe dit conflict concreet ontstond en escaleerde, en over de gevoelens van haar eigen zus tegenover de man met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Uiteindelijk blijkt uit jullie aller verklaringen dat het zogenaamde verergeren van de situatie louter neerkwam op discussies tussen N.A. (...) en K. (...) maar dat K. (...) er in slaagde om steeds te weigeren haar dochter te laten huwen zonder dat hier enige gevolgen aan gekoppeld werden (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5, 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5, 6; notities CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; notities CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 4). Zowel J. (...), K. (...) als F. (...) zeggen daarbij expliciet dat het nooit verder ging dan een discussie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 5). K. (...) zelf zegt uiteindelijk dat N.A. (...) wel eens agressief werd en een kopje brak, deed alsof er te veel zout in het brood was (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) en een algemene negatieve sfeer creëerde (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) maar dat er nooit andere dwangmaatregelen genomen werden of nooit andere agressieve voorvallen waren behalve het breken van het kopje (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). J. (...) zegt ook nog expliciet dat N.A. (...) de toestemming van K. (...) verwachtte voor het huwelijk van F. (...) maar dat ze niet akkoord ging (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dit alles kan bezwaarlijk gekwalificeerd worden als zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gedwongen huwelijk en wijst er net op dat N.A. (...) F. (...) niet wilde of kon dwingen te trouwen. Het enige moment waarop N.A. (...) jullie werkelijk bedreigd zou hebben was toen K. (...) hem opbelde vanuit Iran. U beweert dat N.A. (...) toen heel kwaad was (CGVS 2, p. 7) en dat hij er mee dreigde niemand van jullie in leven te laten (CGVS 3, p. 10). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover diametraal tegenover die van uw schoonmoeder K. (...) staan. Waar u immers tweemaal beweert dat het K. (...) was die haar broer opbelde en u zelf niet met N.A. (...) sprak (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 10), verklaart K. (...) tweemaal uitdrukkelijk dat u N.A. (...) opbelde en met hem sprak, verduidelijkend dat zij de reactie van N.A. (...) niet wist (notities CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 4; notities CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een effectieve bedreiging werd uitgesproken door N.A. (...) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk. Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N.A. (...) waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid komt naar voren in jullie verklaringen over waar N.A. (...) woonde. Zelf verklaart u dat N.A. (...) volgens u altijd in hetzelfde huis woonde als J. (...), K. (...) en F. (...) (CGVS 2, p. 9) en ook F. (...) beweert dat N.A. (...) sinds het overlijden van haar vader altijd bij hen woonde (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 2). J. (...) verklaart in haar eerste persoonlijk onderhoud echter dat N.A. (...) en J. (...) in Taimani woonden (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 4). In het tweede en derde persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart J. (...) plots net als u en F. (...) dat N.A. (...) altijd in hetzelfde huis bij uw schoonfamilie woonde (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Nochtans is uw schoonmoeder K. (...) duidelijk in haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar ze tot driemaal toe expliciet zegt dat eens haar broer N.A. (...) rijk werd, hij naar Taimani verhuisde en zijn deel van het huis verhuurde (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2, 3 en 5). Dit geeft sterk de indruk dat jullie tussen de verschillende persoonlijke onderhouds in jullie verklaringen op elkaar hebben afgestemd en de impact van N.A. (...) op uw schoonfamilie wilden uitvergroten door te beweren dat hij bij jullie woonde. Aangezien de gebeurtenissen zich binnenshuis zouden hebben afgespeeld, is de woonplaats van N.A. (...) van essentieel belang en doen jullie tegenstrijdige verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de dwang die N.A. (...) zou uitgeoefend hebben.

Hierop aansluitend geven K. (...) en F. (...) tegenstrijdige verklaringen af over de discussies tussen N.A. (...) en K. (...). K. (...) beweert namelijk dat F. (...) nooit getuige was van de ruzies omdat ze buiten speelde en dat F. (...) nooit iets heeft opgemerkt omdat K. (...) haar er nooit over vertelde (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). F. (...) zelf zegt echter dat ze N.A. (...) en K. (...) vaak ruzie zag maken en dat ze elke dag ruzie hadden (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) waarna ze beschrijft wat ze zag (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Deze duidelijke tegenstrijdigheden over de discussies doet opnieuw sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Verder beweert J. (...) in eerste instantie dat N.A. (...) problemen had met uw huwelijk omdat hij uw familie niet kende (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 5). Later beweert ze echter dat N.A. (...) niet geïnteresseerd was in uw huwelijk met J. (...) en er geen mening over had (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). K. (...) zegt dan weer dat N.A. (...) akkoord ging met uw huwelijk met J. (...) en zelfs een rol speelde in de huwelijksceremonie waarbij J. (...) ook getuige was (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hoe jullie dit schetsen is maar weinig geloofwaardig. J. (...) geeft zelf meermaals aan dat zij met u trouwde om een beschermer te hebben voor de familie (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). In dat geval mag verwacht worden dat N.A. (...) als huidige beschermer van de familie op zijn minst geïnteresseerd

zou zijn in dit huwelijk, zeker indien hij werkelijk van plan was F. (...) tot een huwelijk met zijn zoon te dwingen. J. (...) verklaart zelfs uitdrukkelijk dat N.A. (...) schrik had dat haar moeder F. (...) zou verloven aan iemand van uw familie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dat N.A. (...) geen mening of interesse zou hebben in dit huwelijk dat de machtsverhoudingen binnen de familie compleet veranderde, past niet in de door jullie geschetste context waarin N.A. (...) uw schoonzus kon dwingen tot een huwelijk met zijn zoon. Bovendien moet hierbij nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Het is onbegrijpelijk dat u en J. (...) terug naar Aqcha trokken om daar te huwen en te wonen terwijl u net in de familie was gebracht om als beschermer voor de familie te dienen, dus ook van F. (...) en K. (...). Geconfronteerd met deze vreemde beslissing zegt uw vrouw dat ze dachten dat u na het huwelijk bij uw schoonfamilie in Kabul zou blijven (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Dit misverstand over de toekomstige woonplek is in de Afghaanse context na een verloving van negen maanden (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) waarin dergelijke afspraken konden gemaakt worden absoluut niet geloofwaardig, zeker gezien het belang van de rol van een mannelijke beschermer in een huis.

Deze duidelijke tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk sterk en versterken de vaststelling dat er geen sprake was van enige dwang om F. (...) met J. (...) te laten trouwen.

Dat leidt tot het besluit dat er geen geloof wordt gehecht aan jullie vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in

Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U en uw familieleden bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Jullie maakten evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u samen met uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de mogelijkheden beschikt zich samen met uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) in Kabul te vestigen. Zelf beweert u dat dit niet mogelijk zou zijn vanwege uw profiel als landbouwer (CGVS 1, p. 7; CGVS 3, p. 6). Hierbij moet echter een serieuze kanttekening geplaatst worden. Hoewel het mogelijk is dat u in Aqcha als landbouwer werkte en u aangeeft ongeschoold te zijn, heeft u erna vier jaar lang in Iran werkervaring opgedaan als nachtwaker en in de bouwsector (CGVS 1, p. 3, 4, 8). Deze werkervaring is in Kabul relevant. Vervolgens heeft u hier in België gewerkt voor een bedrijf als arbeider (CGVS 1, p. 3) en als magazijnier (zie neergelegde arbeidsovereenkomst). Ook dit is relevante werkervaring. U bent weliswaar ongeschoold maar heeft wel leren lezen en schrijven (CGVS 1, p. 16). Daarbovenop heeft uw vrouw acht jaar lang gewerkt als kleermaakster in de stad Kabul (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4) en verklaart zij dat zij en uw schoonmoeder en schoonzus rondkwamen met het loon dat zij binnenbrachten samen met uw schoonmoeder die kuiswerk deed (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Jullie zouden dan ook in jullie behoeften moeten kunnen voorzien wanneer uw loon daar bij komt.

Voorts beschikken jullie bij terugkeer over de helft van het huis van uw schoonmoeder. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk en de dreiging vanwege N.A. (...), maken jullie op generlei wijze aannemelijk niet meer te kunnen rekenen op dit huis en zelfs op diens hulp wanneer jullie terugkeren naar Afghanistan. Zowel u, uw vrouw als uw schoonmoeder verklaren uitdrukkelijk dat de helft van dit huis aan uw schoonmoeder toebehoort (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 9; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 7) omdat K. (...) het huis erfde van haar vader (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2).

Daarbovenop kunnen jullie rekenen op een familiaal netwerk in Kabul om jullie verder te helpen. Aangezien de problemen met N.A. (...) ongeloofwaardig zijn, kunnen jullie bij terugkeer rekenen op zijn hulp, net als op de hulp van zijn zoon J. (...), die een winkel heeft in Kabul (CGVS 2, p. 8; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat uw schoonfamilie behoudens de laatste jaren haar hele leven in Kabul heeft gewoond en gewerkt waardoor er vanuit kan gegaan worden dat zij over een ruimer netwerk beschikt dan jullie weergeven. Zelf heeft u bovendien nog een kleinzoon van de maternale tante van uw vader, H.T. (...) genaamd, die een grote tapijtenwinkel heeft in Kabul (CGVS 1, p. 9) en waar u en uw vrouw reeds verbleven toen jullie terugkeerden van Aqcha nadat u uw zieke moeder bezocht (CGVS 1, p. 9). U zegt weliswaar dat H.T. (...) u niet zou helpen omdat hij zijn eigen broers zelfs niet helpt (CGVS 3, p. 11) maar gezien het feit dat hij reeds eerder bereid bleek jullie onderdak te verschaffen, mag verwacht worden dat hij jullie opnieuw kan ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. U zou nog een familielid gehad hebben in Kabul, namelijk de neef langs moederskant van uw vader, N. (...), maar u beweert dat hij naar Iran is verhuisd (CGVS 2, p. 5). Opmerkelijk genoeg zegt u eerst dat hij verhuisde om financiële redenen (CGVS 2, p. 10) terwijl u het laatste persoonlijk onderhoud expliciet zegt dat u niet weet waarom hij vertrek uit Kabul (CGVS 3, p. 7). Uw schoonzus F. (...) beweert bovendien dat de vrouw van N. (...), Z. (...), nog steeds in Kabul woont (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen geven sterk de indruk dat ook N. (...) zich nog in Kabul bevindt en jullie indien nodig zou kunnen ondersteunen. Dat u hierover niet de waarheid vertelt, zet bovendien de rest van uw verklaringen betreffende uw gebrek aan netwerk in de stad Kabul op de helling.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gesteund door de resterende familieleden van uw vrouw, schoonmoeder en schoonzus die hun hele leven in de stad Kabul woonden en uw eigen familielid H.T. (...), kunnen jullie zich hier opnieuw vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. De drie taskara's, de verblijfskaart van Iran en de foto's van uw familieleden hebben louter betrekking op uw identiteit die in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De aanbevelingsbrief, het visitekaartje en uw arbeidscontract van België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan bescherming. Wat betreft de medische documenten uit Iran van uw vrouw J. (...) moet opgemerkt worden dat deze geen betrekking hebben op jullie vrees voor vervolging of risico op schade maar louter attesteren dat uw vrouw een buitenbaarmoederlijke zwangerschap had (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 2). Daarnaast leggen jullie een medische attest uit België neer. Dit attest stelt dat u aan posttraumatische angststoornissen, hyperventilatie en paniekaanvallen lijdt. Tevens wordt er gemeld dat u makkelijk in de war raakt en last heeft van uw geheugen. Dit attest is echter afkomstig van een huisarts, die niet bevoegd is tot het maken van een analyse van de psychische toestand van uw echtgenote. De vermelding in dit attest dat J. (...) niet naar een psychiater of psycholoog kan gaan omwille van de taalproblemen is daarbij niet ernstig te nemen aangezien jullie reeds meer dan twee en een half jaar in België vertoeven en u er wel in slaagt om een eigen huis te huren. Dat uw echtgenote effectief aan ernstige psychische aandoeningen lijdt kan derhalve niet als aangetoond worden beschouwd. Wat betreft haar geheugenproblemen kan opgemerkt worden dat zij er in slaagde te antwoorden op vele vragen tijdens de persoonlijke onderhouds en dat er niet geargumenteed werd op basis van hiaten in haar verklaringen. De documenten neergelegd over uw neef M.O. (...) werden reeds hierboven besproken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote J.A. (...) (O.V. 8.172.091) en uw schoonmoeder K.A. (...) (O.V. 8.172.085) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.J. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U werd ongeveer 32 jaar geleden geboren in de stad Kabul. U bent ongeschoold en werkte in Kabul als kleermaakster waar u samen met uw moeder K.A. (...) (O.V. 8.172.085) en uw zus F.A. (...) (O.V. 8.172.085) woonde. Uw vader overleed toen uw moeder zwanger was van F. (...) en jullie werden opgevangen door uw oom langs moederskant N.A. (...). Ongeveer in het jaar 2012 trouwde u met N.A.S. (...) (O.V. 8.172.094) die afkomstig is van het dorp Tabai in het district Aqcha in de provincie Jawzjan.

In het jaar 1388 Afghaanse kalender (2009 Gregoriaanse kalender) kwam een zekere Z. (...) die in Londen woont terug naar het dorp van uw man. Uw man liep naast zijn oom langs vaderskant naar de moskee toen Z. (...) met zijn wagen passeerde. De oom van uw man riep Z. (...) iets na, waarop deze laatste stopte, uitstapte en schold. Z. (...) nam een wapen maar dat werd hem afhandig gemaakt door uw man, zijn oom en zijn neef langs vaderskant die er intussen was bijgekomen. Z. (...) kreeg een pak slaag en voelde zich gekrenkt in de eer van de familie. K. (...), de zoon van uw mans tante langs vaderskant zat bij Z. (...) in de auto en werd geraakt in het been door een schot dat afging. Enkele dorpsouderen kwamen samen om te onderhandelen hoe het nu verder moest en uw man en zijn familie dachten het hiermee opgelost was, ook omdat zij dachten dat Z. (...) terug naar Londen was gegaan. Ongeveer een maand later kwamen er enkele gewapende mannen de moskee binnen en schoten drie van ooms langs vaderskant van uw man en een neef langs vaderskant van uw man dood. Vier personen werden door de familie van uw man verantwoordelijk geacht voor deze schietpartij: Q.T. (...) (de vader van K. (...)), K. (...), S. (...), de neef langs vaderskant van Z. (...), en S. (...). S. (...) zat twee jaar in de gevangenis en is vervolgens bij de taliban gegaan na vrijlating. S. (...) zit nog steeds een gevangenisstraf van 20 jaar uit.

Uw man ging naar K. (...), de verantwoordelijke van de taliban in zijn dorp die hem zei dat hij zichzelf moest beschermen aangezien het om een persoonlijke vijand ging. Hij zei ook dat Z. (...) een prijs had gezet op het hoofd van uw man. Ongeveer zes maanden na de aanslag in de moskee werd M.A. (...), een andere oom langs vaderskant van uw man, op zijn velden neergeschoten.

Uw man bleef nog twee weken binnen en besliste om naar Iran te vluchten. Hij werkte daar ongeveer twee jaar in de bouwsector alvorens gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Intussen in Afghanistan kwam Z. (...), de vrouw van N. (...), een neef langs moederskant van de vader van uw man, bij u langs. Ze zei tegen de moeder van uw man dat uw familie goede mensen zijn en dat jullie een mannelijke beschermer nodig hadden. De moeder van uw man belde N. (...) op en zei dat hij met u moest trouwen. Jullie gingen samen naar Tabai om daar te trouwen. Ongeveer vijftien dagen na het huwelijk werd er een granaat gegooid op het huis van uw man. U bent hierdoor nog steeds getraumatiseerd en zei dat u niet in Aqcha wilde wonen. Jullie keerden terug naar uw huis in Kabul. Uw man was van plan om samen met u direct door te reizen naar Iran maar u stond er op dat jullie ook uw moeder K.A. (...) (O.V. 8.172.085) en uw zus F.A. (...) (O.V. 8.172.085) meenamen. De broer van uw moeder, N.A. (...), drong er immers sterk op aan om uw zus F. (...) te laten trouwen met zijn zoon J. (...), die met zijn vrouw geen kinderen kon krijgen. Uw moeder had F. (...) bij haar geboorte beloofd aan B. (...), de broer van J. (...), maar deze overleed aan hepatitis toen F. (...) ongeveer veertien jaar oud was. N.A. (...) wilde vervolgens dat F. (...) trouwde met J. (...) maar omdat J. (...) veel ouder was dan F. (...), wilden noch F. (...) noch K. (...) dit.

Uw man ging akkoord om hen mee te nemen onder voorwaarde dat ze zelf hun reis bekostigden.

Jullie leefden vervolgens twee jaar lang in Isfahan in Iran waar uw man werkte als arbeider in de bouwsector en u en uw moeder werkten als schoonmaaksters en kleermaaksters. Toen jullie in Iran waren, belde uw moeder haar broer N.A. (...) op om te zeggen dat het hun beslissing was om met uw man mee te komen. N.A. (...) dreigde dat hij niemand van jullie in leven zou laten.

Uw man werd in Iran aangehouden en gedeporteerd naar de stad Herat in Afghanistan. U kwam vrijwillig met uw man mee naar Afghanistan. De moeder van uw man was ernstig ziek en u en uw man keerden voor twee dagen terug naar Aqcha. Jullie keerden terug naar Kabul voor één nacht en reisden door naar Iran om uw moeder en zus op te pikken en via onder andere Turkije, Griekenland, Macedonië en Duitsland door te reizen naar België waar u op 10 november 2015 aankwam en op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw man en uw moeder dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in.

De neef langs vaderskant van uw man, M.O. (...), werkte voor de staatsveiligheid in Afghanistan en werd tussen uw persoonlijk onderhoud op 24 januari 2018 en uw persoonlijk onderhoud op 29 maart 2018 doodgeschoten.

U en uw moeder vrezen dat F. (...) gedwongen zal worden om te trouwen met J. (...). Uw man vreest om bij terugkeer naar Afghanistan om het leven te worden gebracht vanwege zijn vete.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw eigen taskara neer, enkele medische documenten van Iran en een medisch attest van België. Uw man legt zijn originele taskara neer, een verblijfskaart uit Iran, enkele afgedrukte foto's van zijn familieleden, een aanbevelingsbrief van een zekere C.B. (...), een micro SD-kaart met hierop foto's van het lichaam van zijn neef M.O. (...), een visitekaartje en een arbeidscontract van zijn werk hier in België. Uw moeder K. (...) legde haar eigen originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een medisch attest neer van uw huisarts waarin gesteld wordt dat u lijdt aan chronische posttraumatische angststoornissen en regelmatig hyperventilatie- en paniekaanvallen heeft. Tevens vermeldt het attest dat u gemakkelijk in de war raakt en dat u last heeft van uw geheugen. Zoals hieronder reeds aangehaald moet er vooreerst op gewezen worden dat dit attest slechts opgesteld is door uw huisarts, die niet bevoegd is voor het maken van een diagnose van uw psychische toestand. Dat u na een verblijf van tweeënhalf jaar in België nog steeds niet in behandeling bent bij een psycholoog of psychiater omwille van taalproblemen is allerminst ernstig te noemen. Bovendien konden er tijdens uw persoonlijke onderhouds niet vastgesteld worden dat uw cognitieve vaardigheden aangetast zouden zijn. Evenmin gaven u of uw advocaat op enig moment aan dat u niet in staat zou geweest zijn omwille van uw mentale staat adequate verklaringen af te leggen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot N.A.S. (...) (O.V. 8.172.094), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U zou niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat uw familie er een vete heeft met een andere familie. Uw schoonmoeder en schoonzus vrezden dan weer terug te keren naar Afghanistan omdat zij schrik hebben van de broer van uw schoonmoeder, N.A. (...), die uw schoonzus F. (...) wil dwingen te huwen met zijn zoon J. (...). Er kan echter aan geen van beide vrezden enig geloof worden gehecht omdat uw verklaringen over uw vete vaag en onwaarschijnlijk zijn, terwijl jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk er op wijzen dat er geen sprake was van een werkelijke dwang van N.A. (...) om F. (...) met zijn zoon te laten trouwen.

Wat betreft de vete die het leven zou gekost hebben van verschillende familieleden van u, kan geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die plaatsvonden omdat uw gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. In de context die u schetst is het onmogelijk voor u om eender waar in Afghanistan nog veilig te zijn (notities CGVS 1 dd. 24/01/2018, p. 31) en er zou vanuit Londen zelfs een prijs van 2000 dollar op uw hoofd zijn geplaatst door Z. (...) (notities CGVS 2 dd. 29/03/2018, p. 5). Toch beweert u dat u amper drie à vier jaar nadat u Afghanistan ontvluchtte naar Iran omdat u vreesde voor uw leven terug naar uw dorp ging om er te trouwen en verbleef u een maand lang in uw huis in Tabai (CGVS 1, p. 6; notities CGVS 3 dd. 06/06/2018, p. 5). U wilde terug in Afghanistan wonen (CGVS 3, p. 5) maar jullie achtten de stad Kabul te duur om er te wonen dus gingen jullie naar uw dorp terug (CGVS 3, p. 6; notities CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Gevraagd waarom u amper drie of vier jaar nadat u uw leven in gevaar achtte toch terugkeerde naar uw dorp, zegt u dat u dacht dat u er geen problemen meer zou hebben omdat de gebeurtenissen al enige tijd ervoor plaatsvonden (CGVS 3, p. 5). Dit is niet ernstig. Het gaat hier niet om een simpele burenruzie maar om een jarenlang conflict waarin uw drie ooms en een neef in koelen bloede werden doodgeschoten in een moskee, waaronder de oom die u heel uw leven opvoedde na het overlijden van uw vader (CGVS 1, p. 11). Bovendien verklaart u uitdrukkelijk dat u zelf reeds een doelwit was en "op een lijst stond" toen uw ooms in de moskee doodgeschoten werden maar dat u toen gelukkig niet in de

moskee was maar in de stad (CGVS 1, p. 23) en dat deze vijanden zo gevaarlijk zijn dat ze u tot in Kabul zouden vinden (CGVS 3, p. 6). Zelfs nadat jullie dachten dat er dankzij de tussenkomst van ouderen een oplossing was gekomen voor jullie probleem werd er zes maanden of een jaar later nog een andere oom van u op zijn veld doodgeschoten waarbij jullie wisten dat het dezelfde ouders waren (CGVS 1, p. 32; CGVS 3, p. 5, 9). U geeft ook aan dat er geen vrede mogelijk was met deze mensen en dat onderhandelen eigenlijk geen zin had (CGVS 2, p. 6). Dat u dan toch de beslissing nam terug in uw dorp in uw huis te gaan wonen samen met uw vrouw amper enkele jaren na deze tragische gebeurtenissen waarbij u zelf ook een doelwit was, kan niet overtuigen. U beweert daarbovenop nog dat u vanuit Iran geen enkele keer vroeg aan uw moeder of aan uw familie in Aqcha of de regio terug veilig was voor u (CGVS 3, p. 6). Nochtans begaf A. (...), de zoon van uw tante, zich nog naar het dorp om met mensen te praten (CGVS 2, p. 4) waardoor hij een goede inschatting zou moeten kunnen geven van het risico en had u perfect de mogelijkheid om zich te informeren over de veiligheidssituatie daar. Dat u geen enkele stap nam om te weten te komen hoe deze veiligheidssituatie in uw dorp was vooraleer u er terugkeerde, ontnemt deze beweerde vete dan ook van alle ernst.

Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook de initiële reacties van u en uw familieleden op de gebeurtenissen niet kunnen overtuigen. Jullie hebben op geen enkel moment wraak genomen door iemand van jullie vijanden te doden omdat jullie "niets konden doen" (CGVS 2, p. 6), terwijl u aangeeft dat uw familie bekend was in uw dorp (CGVS 1, p. 4) en uw ooms zes zoons hebben die uiteindelijk allen Afghanistan ontvluchtten (CGVS 3, p. 4). Daarnaast namen jullie slechts één veiligheidsmaatregel nadat uw ooms en neef in de moskee doodgeschoten werden: jullie bekwamen twee wapens (CGVS 3, p. 9) waarbij het verbazend genoeg A. (...) was die één van de wapens kreeg hoewel u uitdrukkelijk beweert dat hij niet in het conflict betrokken is (CGVS 1, p. 31; CGVS 3, p. 9). Voor de rest ondernam uw familie absoluut niets om zich te beschermen (CGVS 3, p. 9). In deze situatie waarbij vier familieleden waarvan drie ouderen – nota bene in een moskee – neergeschoten werden mag zeker verwacht worden dat jullie meer stappen zouden ondernemen om jullie veiligheid te trachten te behouden. Toch bleven al uw neven nog een jaar lang in het dorp zonder enige veiligheidsmaatregelen en besloten jullie allen pas na de dood van uw andere oom om naar Iran, Pakistan, Turkije en Griekenland te vluchten (CGVS 3, p. 4, 9).

Bovendien zijn er verschillende tegenstrijdigheden in de tijdslijn waarbinnen u dit alles schetst, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze vete. Ten eerste verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van uw geboorte tot twee jaar voor uw verklaringen in Tabai woonde (verklaring DVZ dd. 25/01/2016, p. 4) terwijl u bij het CGVS verklaart dat u door de vete een eerste keer Afghanistan verliet in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender) (CGVS 1, p. 3). Verder bent u uiterst precies over het tijdstip waarop uw ooms gedood werden in de moskee door te zeggen dat dit op 29 asad 1388 Afghaanse kalender (20 augustus 2009 Gregoriaanse kalender) plaatsvond (CGVS 1, p. 11). Later zegt u echter dat het in het jaar 1383 Afghaanse kalender (2005 Gregoriaanse kalender) gebeurde en u in 1381 of 1383 (2002 of 2004 Gregoriaanse kalender) Afghanistan verliet (CGVS 3, p. 5) hetgeen sterk verschilt van uw eerdere precieze verklaring dat uw ooms op 29 asad 1388 gedood werden. U verklaart verder dat het incident in de moskee waarbij uw ooms en neef doodgeschoten werden, gebeurde ongeveer één maand nadat er een overeenkomst bereikt werd via Q.T. (...) (CGVS 1, p. 28). Later beweert u echter dat er tussen de onderhandelingen en het incident in de moskee verschillende maanden verliepen (CGVS 3, p. 8) hetgeen wezenlijk verschilt van één maand. Ook over de moord op uw andere oom langs vaderskant die op zijn gronden doodgeschoten werd, verschillen uw verklaringen. Eerst zegt u dat dit gebeurde zes maanden nadat uw andere ooms en neef werden doodgeschoten in de moskee (CGVS 1, p. 11). Later zegt u tweemaal dat dit een jaar na de moord op uw andere ooms plaatsvond (CGVS 3, p. 5, 9). Dit zijn geen details. Het gaat hier over de gebeurtenissen waarbij uw eigen familieleden gedood werden en die de oorzaak waren van uw eigen vertrek uit het gebied waar u uw hele leven had doorgebracht. Dat u dan ook zo'n tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de tijdstippen waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden, de periodes hiertussen en de tijdstippen waarop u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen sterk.

De geloofwaardigheid van deze vete wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u enorm vaag bent over de personen die u werkelijk zou vrezen bij terugkomst. U komt niet verder dan het vermelden van Z. (...) die zich in Londen zou bevinden en zijn paternale neef S. (...) die bij de Taliban zou zitten (CGVS 1, p. 25; CGVS 2, p. 4; CGVS 3, p. 2). Uw verklaringen over wie in uw dorp u zou vrezen bij terugkeer blijven echter enorm vaag. U zegt dat Z. (...) steun geeft aan veel mensen in het dorp maar u slaagt er niet in ook maar één naam te geven (CGVS 3, p. 3). Dit is des te frappanter aangezien A. (...) nog vaak terug gaat naar uw dorp om er te spreken met de mensen (CGVS 2, p. 4). Dat u er desondanks niet in slaagt ook maar één persoon op te noemen die nog steeds in uw dorp leeft en die het op u gemunt zou hebben, tast de geloofwaardigheid van uw vrees sterk aan. U beweert verder dat er nog mensen bij S. (...) waren die later gedood werden, maar opnieuw slaagt u er niet in ook maar één van deze mensen

bij naam te noemen (CGVS 3, p. 9) hetgeen op zijn minst verwacht mag worden over iemand waarmee uw familie in een vete zou leven en die verantwoordelijk is voor de moord op vier van uw ooms en een neef. Ook de verklaringen van uw vrouw J. (...) over uw vete zijn ontzettend vaag. Zij kent noch Z. (...) noch S. (...) bij naam (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 8) en weet zelfs niet wanneer de vete begon (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 9). Er wordt niet verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van alle details van uw vete maar dat ze niet eens weet wie u zodanig vreest dat u uw land verliet of hoe deze problemen ontstonden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vete.

U verklaart verder dat de moord op uw paternale neef M.O. (...) ook een gevolg is van jullie vete. Opnieuw leidt de ongeloofwaardigheid van de vete ertoe dat er aan de moord op uw neef geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto's en videofragmenten op de micro SD-kaart waaruit zijn dood zou moeten blijken moet opgemerkt worden dat deze niets zeggen over de omstandigheden, het tijdstip of de plek waar deze genomen zijn, noch enige band aantonen met u. Niets wijst er op dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk overleden is of een familielid van u is.

Dit alles zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vete waarin u beweert zich te bevinden en de daaraan verbonden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en schoonzus F. (...) stellen voorts dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat F. (...) door haar oom N.A. (...) gedwongen zou worden om te trouwen met diens zoon J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden slagen jullie er echter niet in aannemelijk te maken dat er sprake was van enige dwang door N.A. (...).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw J. (...), noch uw schoonmoeder K. (...) bij de DVZ ook maar enige melding maakt van dit gedwongen huwelijk als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan (vragenlijsten CGVS N. (...), J. (...) en K. (...) dd. 25/01/2016). Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft dat u een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten geeft, is het hoogst opmerkelijk dat geen van jullie ook maar iets zegt over dit gedwongen huwelijk. Integendeel, uw vrouw J. (...) en uw schoonmoeder K. (...) zeggen uitdrukkelijk dat zij zelf geen persoonlijke vrees hadden maar louter u volgden omdat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS J. (...), p. 1; vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). K. (...) zegt daarbij dat zij en haar andere dochter F. (...) niet alleen konden achterblijven omdat niemand dan voor hen zou kunnen zorgen, hetgeen een opportuun moment was om melding te maken van een eventueel gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). Verder zegt K. (...) nog dat zij verplicht werd om mee te komen (verklaring DVZ K. (...) dd. 25/01/2016, p. 9) hetgeen de indruk versterkt dat er geen sprake was van een gedwongen huwelijk voor F. (...). Bovendien werden hun verklaringen op de DVZ voorgelezen in het Dari en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan.

Uit zowel uw verklaringen als deze van uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) blijkt bovendien dat er nooit sprake is geweest van een werkelijke dwang om F. (...) te doen trouwen met J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden heeft het CGVS verschillende keren gevraagd om deze dwang te concretiseren maar jullie maken op geen enkel moment aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een druk waar jullie niet onderuit konden. U beweert zelf dat u de details niet kende (CGVS 1, p. 14), J. (...) zegt vaagweg dat jullie geen nee konden zeggen (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 10), heeft het dan over lastig gevallen worden (notities CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) en zegt verder dat het pas na haar huwelijk erger werd (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6) hoewel ze meermaals enorm vaag is over wanneer het gedwongen huwelijk eerst ter sprake kwam (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Uiterst frappant is ook dat J. (...) niet weet hoe het precies erger werd omdat zij toen bij u in Aqcha was (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 7; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) hetgeen absoluut niet overtuigt aangezien zij alvorens u te smeken hen mee te nemen toch minstens op de hoogte moet geweest zijn van de concrete dwangmaatregelen waaronder haar moeder en zus te lijden hadden. Zij geeft verder aan dat F. (...) niet wilde trouwen en zelfmoord zou plegen maar gevraagd naar wat haar zus zelf over J. (...) vond, komt ze niet verder dan de vage bewering dat ze "niet dacht" en "niets zei" (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6-7). Dat J. (...) zo vaag blijft over wanneer en hoe dit conflict concreet ontstond en escaleerde, en over de gevoelens van haar eigen zus tegenover de man met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Uiteindelijk blijkt uit jullie aller verklaringen dat het zogenaamde verergeren van de situatie louter neerkwam op discussies tussen N.A. (...) en K. (...) maar dat K. (...) er in slaagde om steeds te weigeren haar dochter te laten huwen zonder dat hier enige gevolgen aan gekoppeld werden (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5, 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5, 6; notities CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; notities CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 4). Zowel J. (...), K. (...) als F. (...) zeggen daarbij expliciet dat het nooit verder ging dan een discussie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 5). K. (...)

zelf zegt uiteindelijk dat N.A. (...) wel eens agressief werd en een kopje brak, deed alsof er te veel zout in het brood was (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) en een algemene negatieve sfeer creëerde (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) maar dat er nooit andere dwangmaatregelen genomen werden of nooit andere agressieve voorvallen waren behalve het breken van het kopje (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). J. (...) zegt ook nog expliciet dat N.A. (...) de toestemming van K. (...) verwachtte voor het huwelijk van F. (...) maar dat ze niet akkoord ging (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dit alles kan bezwaarlijk gekwalificeerd worden als zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gedwongen huwelijk en wijst er net op dat N.A. (...) F. (...) niet wilde of kon dwingen te trouwen. Het enige moment waarop N.A. (...) jullie werkelijk bedreigd zou hebben was toen K. (...) hem opbelde vanuit Iran. U beweert dat N.A. (...) toen heel kwaad was (CGVS 2, p. 7) en dat hij er mee dreigde niemand van jullie in leven te laten (CGVS 3, p. 10). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover diametraal tegenover die van uw schoonmoeder K. (...) staan. Waar u immers tweemaal beweert dat het K. (...) was die haar broer opbelde en u zelf niet met N.A. (...) sprak (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 10), verklaart K. (...) tweemaal uitdrukkelijk dat u N.A. (...) opbelde en met hem sprak, verduidelijkend dat zij de reactie van N.A. (...) niet wist (notities CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 4; notities CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een effectieve bedreiging werd uitgesproken door N.A. (...) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk.

Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N.A. (...) waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid komt naar voren in jullie verklaringen over waar N.A. (...) woonde. Zelf verklaart u dat N.A. (...) volgens u altijd in hetzelfde huis woonde als J. (...), K. (...) en F. (...) (CGVS 2, p. 9) en ook F. (...) beweert dat N.A. (...) sinds het overlijden van haar vader altijd bij hen woonde (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 2). J. (...) verklaart in haar eerste persoonlijk onderhoud echter dat N.A. (...) en J. (...) in Taimani woonden (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 4). In het tweede en derde persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart J. (...) plots net als u en F. (...) dat N.A. (...) altijd in hetzelfde huis bij uw schoonfamilie woonde (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Nochtans is uw schoonmoeder K. (...) duidelijk in haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar ze tot driemaal toe expliciet zegt dat eens haar broer N.A. (...) rijk werd, hij naar Taimani verhuisde en zijn deel van het huis verhuurde (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2, 3 en 5). Dit geeft sterk de indruk dat jullie tussen de verschillende persoonlijke onderhouds in jullie verklaringen op elkaar hebben afgestemd en de impact van N.A. (...) op uw schoonfamilie wilden uitvergrooten door te beweren dat hij bij jullie woonde. Aangezien de gebeurtenissen zich binnenshuis zouden hebben afgespeeld, is de woonplaats van N.A. (...) van essentieel belang en doen jullie tegenstrijdige verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de dwang die N.A. (...) zou uitgeoefend hebben.

Hierop aansluitend geven K. (...) en F. (...) tegenstrijdige verklaringen af over de discussies tussen N.A. (...) en K. (...). K. (...) beweert namelijk dat F. (...) nooit getuige was van de ruzies omdat ze buiten speelde en dat F. (...) nooit iets heeft opgemerkt omdat K. (...) haar er nooit over vertelde (CGVS Khadija dd. 06/06/2018, p. 5). F. (...) zelf zegt echter dat ze N.A. (...) en K. (...) vaak ruzie zag maken en dat ze elke dag ruzie hadden (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) waarna ze beschrijft wat ze zag (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Deze duidelijke tegenstrijdigheden over de discussies doet opnieuw sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Verder beweert J. (...) in eerste instantie dat N.A. (...) problemen had met uw huwelijk omdat hij uw familie niet kende (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 5). Later beweert ze echter dat N.A. (...) niet geïnteresseerd was in uw huwelijk met J. (...) en er geen mening over had (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). K. (...) zegt dan weer dat N.A. (...) akkoord ging met uw huwelijk met J. (...) en zelfs een rol speelde in de huwelijksceremonie waarbij J. (...) ook getuige was (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hoe jullie dit schetsen is maar weinig geloofwaardig. J. (...) geeft zelf meermaals aan dat zij met u trouwde om een beschermer te hebben voor de familie (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). In dat geval mag verwacht worden dat N.A. (...) als huidige beschermer van de familie op zijn minst geïnteresseerd zou zijn in dit huwelijk, zeker indien hij werkelijk van plan was F. (...) tot een huwelijk met zijn zoon te dwingen. J. (...) verklaart zelfs uitdrukkelijk dat N.A. (...) schrik had dat haar moeder F. (...) zou verloven aan iemand van uw familie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dat N.A. (...) geen mening of interesse zou hebben in dit huwelijk dat de machtsverhoudingen binnen de familie compleet veranderde, past niet in de door jullie geschetste context waarin N.A. (...) uw schoonzus kon dwingen tot een huwelijk met zijn zoon. Bovendien moet hierbij nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Het is onbegrijpelijk dat u en J. (...) terug naar Aqcha trokken om daar te huwen en te wonen terwijl u net in de familie was gebracht om als beschermer voor de familie te dienen, dus ook van F. (...) en K. (...). Geconfronteerd met deze vreemde beslissing zegt uw vrouw dat ze dachten dat u na het huwelijk bij uw schoonfamilie in Kabul zou blijven (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6).

3). Dit misverstand over de toekomstige woonplek is in de Afghaanse context na een verloving van negen maanden (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) waarin dergelijke afspraken konden gemaakt worden absoluut niet geloofwaardig, zeker gezien het belang van de rol van een mannelijke beschermer in een huis.

Deze duidelijke tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk sterk en versterken de vaststelling dat er geen sprake was van enige dwang om F. (...) met J. (...) te laten trouwen.

Dat leidt tot het besluit dat er geen geloof wordt gehecht aan jullie vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan

gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U en uw familieleden bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Jullie maakten evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u samen met uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de mogelijkheden beschikt zich samen met uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) in Kabul te vestigen. Zelf beweert u dat dit niet mogelijk zou zijn vanwege uw profiel als landbouwer (CGVS 1, p. 7; CGVS 3, p. 6). Hierbij moet echter een serieuze kanttekening geplaatst worden. Hoewel het mogelijk is dat u in Aqcha als landbouwer werkte en u aangeeft ongeschoold te zijn, heeft u erna vier jaar lang in Iran werkervaring opgedaan als nachtwaker en in de bouwsector (CGVS 1, p. 3, 4, 8). Deze werkervaring is in Kabul relevant. Vervolgens heeft u hier in België gewerkt voor een bedrijf als arbeider (CGVS 1, p. 3) en als magazijnier (zie neergelegde arbeidsovereenkomst). Ook dit is relevante werkervaring. U bent weliswaar ongeschoold maar heeft wel leren lezen en schrijven (CGVS 1, p. 16). Daarbovenop heeft uw vrouw acht jaar lang gewerkt als kleermaakster in de stad Kabul (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4) en verklaart zij dat zij en uw schoonmoeder en schoonzus rondkwamen met het loon dat zij binnenbracht samen met uw schoonmoeder die kuiswerk deed (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Jullie zouden dan ook in jullie behoeften moeten kunnen voorzien wanneer uw loon daar bij komt.

Voorts beschikken jullie bij terugkeer over de helft van het huis van uw schoonmoeder. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk en de dreiging vanwege N.A. (...), maken jullie op generlei wijze aannemelijk niet meer te kunnen rekenen op dit huis en zelfs op diens hulp wanneer jullie terugkeren naar Afghanistan. Zowel u, uw vrouw als uw schoonmoeder verklaren uitdrukkelijk dat de helft van dit huis aan uw schoonmoeder toebehoort (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 9; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 7) omdat K. (...) het huis erfde van haar vader (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2).

Daarbovenop kunnen jullie rekenen op een familiaal netwerk in Kabul om jullie verder te helpen. Aangezien de problemen met N.A. (...) ongeloofwaardig zijn, kunnen jullie bij terugkeer rekenen op zijn hulp, net als op de hulp van zijn zoon J. (...), die een winkel heeft in Kabul (CGVS 2, p. 8; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat uw schoonfamilie behoudens de laatste jaren haar hele leven in Kabul heeft gewoond en gewerkt waardoor er vanuit kan gegaan worden dat zij over een ruimer netwerk beschikt dan jullie weergeven. Zelf heeft u bovendien nog een kleinzoon van de maternale tante van uw vader, H.T. (...) genaamd, die een grote tapijtenwinkel heeft in Kabul (CGVS 1, p. 9) en waar u en uw vrouw reeds verbleven toen jullie terugkeerden van Aqcha nadat u uw zieke moeder bezocht (CGVS 1, p. 9). U zegt weliswaar dat H.T. (...) u niet zou helpen omdat hij zijn eigen broers zelfs niet helpt (CGVS 3, p. 11) maar gezien het feit

dat hij reeds eerder bereid bleek jullie onderdak te verschaffen, mag verwacht worden dat hij jullie opnieuw kan ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. U zou nog een familielid gehad hebben in Kabul, namelijk de neef langs moederskant van uw vader, N. (...), maar u beweert dat hij naar Iran is verhuisd (CGVS 2, p. 5). Opmerkelijk genoeg zegt u eerst dat hij verhuisde om financiële redenen (CGVS 2, p. 10) terwijl u het laatste persoonlijk onderhoud expliciet zegt dat u niet weet waarom hij vertrek uit Kabul (CGVS 3, p. 7). Uw schoonzus F. (...) beweert bovendien dat de vrouw van N. (...), Z. (...), nog steeds in Kabul woont (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen geven sterk de indruk dat ook N. (...) zich nog in Kabul bevindt en jullie indien nodig zou kunnen ondersteunen. Dat u hierover niet de waarheid vertelt, zet bovendien de rest van uw verklaringen betreffende uw gebrek aan netwerk in de stad Kabul op de helling.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gesteund door de resterende familieleden van uw vrouw, schoonmoeder en schoonzus die hun hele leven in de stad Kabul woonden en uw eigen familielid H.T. (...), kunnen jullie zich hier opnieuw vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. De drie taskara's, de verblijfskaart van Iran en de foto's van uw familieleden hebben louter betrekking op uw identiteit die in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De aanbevelingsbrief, het visitekaartje en uw arbeidscontract van België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan bescherming. Wat betreft de medische documenten uit Iran van uw vrouw J. (...) moet opgemerkt worden dat deze geen betrekking hebben op jullie vrees voor vervolging of risico op schade maar louter attesteren dat uw vrouw een buitenbaarmoederlijke zwangerschap had (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 2). Daarnaast leggen jullie een medische attest uit België neer. Dit attest stelt dat u aan posttraumatische angststoornissen, hyperventilatie en paniekaanvallen lijdt. Tevens wordt er gemeld dat u makkelijk in de war raakt en last heeft van uw geheugen. Dit attest is echter afkomstig van een huisarts, die niet bevoegd is tot het maken van een analyse van de psychische toestand van uw echtgenote. De vermelding in dit attest dat J. (...) niet naar een psychiater of psycholoog kan gaan omwille van de taalproblemen is daarbij niet ernstig te nemen aangezien jullie reeds meer dan twee en een half jaar in België vertoeven en u er wel in slaagt om een eigen huis te huren. Dat uw echtgenote effectief aan ernstige psychische aandoeningen lijdt kan derhalve niet als aangetoond worden beschouwd. Wat betreft haar geheugenproblemen kan opgemerkt worden dat zij er in slaagde te antwoorden op vele vragen tijdens de persoonlijke onderhouds en dat er niet geargumenteed werd op basis van hiaten in haar verklaringen. De documenten neergelegd over uw neef M.O. (...) werden reeds hierboven besproken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote J.A. (...) (O.V. 8.172.091) en uw schoonmoeder K.A. (...) (O.V. 8.172.085) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen citeren de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit deze definitie toe op hun problemen en situatie.

Zij herhalen de aangevoerde vrees. Ter staving van hun subjectieve vrees, wijzen zij op hun verklaringen bij het CGVS. Ter staving van hun objectieve vrees, stellen verzoekende partijen dat zij wensen te verwijzen "naar de volgende landeninformatie."; doch laten zij na om vervolgens zulke informatie te verschaffen of aan te halen. Verzoekende partijen stellen tevens dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming van hun land van herkomst omdat de lokale autoriteiten zichzelf er niet kunnen beschermen.

2.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het gelijkheidsbeginsel juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Over hun terugkeer naar en verblijf in Afghanistan in weerwil van de aangevoerde vrees, stellen verzoekende partijen:

"Verzoeker zou in die periode in zijn dorp 1 maand in Tabai gebleven zijn. Verweerster verwijst naar pagina 6 van het eerste gehoor maar zonder heel de verklaringen van verzoeker op die pagina te betrekken in haar motivering.

Verzoeker heeft duidelijk gezegd dat hij in Iran moeilijk dat en dat verkoos een eventuele dood in Afghanistan dan een onmenselijke en vernederende behandeling in Iran.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk voor een foutieve beslissing maar laat ze na om rekening te houden met de feiten waarmee verzoeker geconfronteerd was na zijn terugkeer in het land van herkomst.

Zo was een granaataanval in het huis van verzoeker na zijn terugkeer.

Verweerster heeft nagelaten om dit feit door te vragen om te zien of dit feit effectief zich voorgedaan heeft."

Dat er geen wraak of veiligheidsmaatregel werd genomen, verklaren verzoekers als volgt:

"Verzoekers menen dat de overheid arresteerde een deel van deze mensen en er kwam eveneens een beslissing die een einde stelde aan deze vete. Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar pagina 8 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

(...)"

Verweerder heeft dit over het hoofd gezien. Ook inzake de vaststelling dat de neven van verzoeker nog een jaar in het dorp bleven zonder veiligheidsmaatregelen verwijzen verzoekende partijen naar de eerdere verklaringen van verzoeker. Hij gaf aan dat de hoofdverdachte in de gevangenis zat zodat er geen reden was om het land te ontvluchten.

Waar aan verzoeker wordt verweten dat hij vage verklaringen aflegde over de personen die hij moest vrezes, stellen verzoekende partijen:

"Verzoeker meent dat hij volledig de waarheid spreekt en hij kon evengoed een naam geven maar hij heeft dat niet gedaan omdat hij dat gewoon niet weet. Het feit dat A. (...) naar het dorp gaat doet er niet toe.

Mensen zullen nooit openlijk zeggen dat ze een andere wil vermoorden. Vooral wanneer A. (...) niet meer in dat dorp woont en een sporadisch bezoek bracht in dat dorp. De dorpingen hebben gewoon gezegd dat er geruchten waren over dit feit."

Waar verzoekers band met M.O. in twijfel wordt getrokken, benadrukt verzoeker dat deze persoon weldegelijk familie is en geeft hij aan dat hij nooit iets zou neerleggen dat op leugens is gebaseerd. Eveneens stelt hij dat enkel een persoon die de beleefde feiten echt heeft meegemaakt bewijzen zou neerleggen na zijn eerste gehoor.

De omissie bij de DVZ omtrent het gedwongen huwelijk, mag volgens verzoekende partijen er verder niet aan in de weg staan om hun coherente verklaringen in twijfel te trekken. Mevrouw K. is oud, ziek en doof. Het is voor haar bijna onmogelijk om te communiceren. Waar zij dit ook zelf niet vermeldde, benadrukken verzoekende partijen dat verweerder zelf motiveert dat de feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een gedwongen huwelijk.

De verklaringen over het telefoongesprek tussen N.A. en mevrouw K. zijn volgens verzoekende partijen blijkens de gehoorverslagen verder niet tegenstrijdig. Zij begrijpen niet hoe verweerder tot deze conclusie kon komen.

Verweerder verwijst naar een andere tegenstrijdigheid en oordeelt dat verzoekende partijen hun verklaringen hebben afgestemd na het gehoor. Verzoekende partijen menen echter dat men zulks zou doen voor, en niet na, een gehoor.

“Verweerster maakt nog een punt over het huwelijk tussen verzoekers en de onverschilligheid van de oom. Verzoekers menen dat verweerster geen ander argument vindt om haar zwakke beslissing te motiveren en daarom slaat ze onder de gordel.”

Verzoekende partijen concluderen:

“Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoekende partijen beroepen zich in een derde middel op de schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft volgens hen kennelijk nagelaten om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen wijzen nog op de ‘sliding scale’ in het arrest Elgafaji. “Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en door het feit dat ze afkomstig zijn uit een provincie waar sprake is van willekeurig geweld”.

Verzoekende partijen zijn er niet mee akkoord dat er sprake is van een intern vestigingsalternatief in Kabul, en dit omwille van hun persoonlijke situatie en de veiligheidssituatie. Verzoekende partijen wijzen op informatie over de situatie voor personen die terugkeren.

2.4. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen verder geen informatie of stukken bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen beweren dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motiveringsplicht al dan niet geschonden is. Blijkens een lezing van het verzoekschrift kennen verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen immers en onderwerpen zij deze motieven aan inhoudelijke kritiek. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient daarenboven te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in

elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vrees zou twee redenen kennen. Ten eerste zouden zij in een interfamiliale vete verwickeld zijn. Ten tweede zouden verzoekende partijen een zekere N.A. vrezen, en dit omdat deze de zus van verzoekster, F., zou willen dwingen om te huwen met zijn zoon J.

Inzake de eerste reden, met name de vrees ten gevolge van de interfamiliale vete waarin verzoekende partijen verwickeld zouden zijn, wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de vete die het leven zou gekost hebben van verschillende familieleden van u, kan geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die plaatsvonden omdat uw gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. In de context die u schetst is het onmogelijk voor u om eender waar in Afghanistan nog veilig te zijn (notities CGVS 1 dd. 24/01/2018, p. 31) en er zou vanuit Londen zelfs een prijs van 2000 dollar op uw hoofd zijn geplaatst door Z. (...) (notities CGVS 2 dd. 29/03/2018, p. 5). Toch beweert u dat u amper drie à vier jaar nadat u Afghanistan ontvluchtte naar Iran omdat u vreesde voor uw leven terug naar uw dorp ging om er te trouwen en verbleef u een maand lang in uw huis in Tabai (CGVS 1, p. 6; notities CGVS 3 dd. 06/06/2018, p. 5). U wilde terug in Afghanistan wonen (CGVS 3, p. 5) maar jullie achtten de stad Kabul te duur om er te wonen dus gingen jullie naar uw dorp terug (CGVS 3, p. 6; notities CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Gevraagd waarom u amper drie of vier jaar nadat u uw leven in gevaar achtte toch terugkeerde naar uw dorp, zegt u dat u dacht dat u er geen problemen meer zou hebben omdat de gebeurtenissen al enige tijd ervoor plaatsvonden (CGVS 3, p. 5). Dit is niet ernstig. Het gaat hier niet om een simpele burenruzie maar om een jarenlang conflict waarin uw drie ooms en een neef in koelen bloede werden doodgeschoten in een moskee, waaronder de oom die u heel uw leven opvoedde na het overlijden van uw vader (CGVS 1, p. 11). Bovendien verklaart u uitdrukkelijk dat u zelf reeds een doelwit was en “op een lijst stond” toen uw ooms in de moskee doodgeschoten werden maar dat u toen gelukkig niet in de moskee was maar in de stad (CGVS 1, p. 23) en dat deze vijanden zo gevaarlijk zijn dat ze u tot in Kabul zouden vinden (CGVS 3, p. 6). Zelfs nadat jullie dachten dat er dankzij de tussenkomst van ouderen een oplossing was gekomen voor jullie probleem werd er zes maanden of een jaar later nog een andere oom van u op zijn veld doodgeschoten waarbij jullie wisten dat het dezelfde ouders waren (CGVS 1, p. 32; CGVS 3, p. 5, 9). U geeft ook aan dat er geen vrede mogelijk was met deze mensen en dat onderhandelen eigenlijk geen zin had (CGVS 2, p. 6). Dat u dan toch de beslissing nam terug in uw

dorp in uw huis te gaan wonen samen met uw vrouw amper enkele jaren na deze tragische gebeurtenissen waarbij u zelf ook een doelwit was, kan niet overtuigen. U beweert daarbovenop nog dat u vanuit Iran geen enkele keer vroeg aan uw moeder of aan uw familie in Aqcha of de regio terug veilig was voor u (CGVS 3, p. 6). Nochtans begaf A. (...), de zoon van uw tante, zich nog naar het dorp om met mensen te praten (CGVS 2, p. 4) waardoor hij een goede inschatting zou moeten kunnen geven van het risico en had u perfect de mogelijkheid om zich te informeren over de veiligheidssituatie daar. Dat u geen enkele stap nam om te weten te komen hoe deze veiligheidssituatie in uw dorp was vooraleer u er terugkeerde, ontnemt deze beweerde vete dan ook van alle ernst.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel, is het andermaal tekenend voor de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde familievete dat verzoekende partijen heden benadrukken dat zij het risico op de dood in Afghanistan verkozen boven de behandeling die zij in Iran genoten. Dat zij in Iran slecht zouden zijn behandeld, kan namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom zij zouden terugkeren naar Afghanistan en al zeker niet waarom zij daarbij uitgerekend naar het dorp van verzoeker zouden gaan. Met de louter selectieve verwijzing naar één passage uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, doen verzoekende partijen voorts in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, op basis van het geheel van de voormelde, door verzoeker in de loop van zijn drie gehoren bij het CGVS afgelegde verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze vaststelt dat het gelet op de door verzoeker zelf geschetste context en feiten en de door hem afgelegde verklaringen manifest ongeloofwaardig is dat verzoekende partijen zouden terugkeren naar het dorp van verzoeker om aldaar te trouwen en te gaan wonen. Eveneens is het kennelijk ongeloofwaardig dat zij zich daarbij, hoewel zij daartoe de mogelijkheid hadden, niet eens de moeite zouden hebben getroost om zich voorafgaand te informeren over de veiligheidssituatie en de situatie van verzoeker in dit dorp.

Eveneens wordt omtrent de vrees ten gevolge van de vete in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat verzoeker meermaals en frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Bovendien zijn er verschillende tegenstrijdigheden in de tijdslijn waarbinnen u dit alles schetst, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze vete. Ten eerste verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van uw geboorte tot twee jaar voor uw verklaringen in Tabai woonde (verklaring DVZ dd. 25/01/2016, p. 4) terwijl u bij het CGVS verklaart dat u door de vete een eerste keer Afghanistan verliet in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender)(CGVS 1, p. 3). Verder bent u uiterst precies over het tijdstip waarop uw ooms gedood werden in de moskee door te zeggen dat dit op 29 asad 1388 Afghaanse kalender (20 augustus 2009 Gregoriaanse kalender) plaatsvond (CGVS 1, p. 11). Later zegt u echter dat het in het jaar 1383 Afghaanse kalender (2005 Gregoriaanse kalender) gebeurde en u in 1381 of 1383 (2002 of 2004 Gregoriaanse kalender) Afghanistan verliet (CGVS 3, p. 5) hetgeen sterk verschilt van uw eerdere precieze verklaring dat uw ooms op 29 asad 1388 gedood werden. U verklaart verder dat het incident in de moskee waarbij uw ooms en neef doodgeschoten werden, gebeurde ongeveer één maand nadat er een overeenkomst bereikt werd via Q.T. (...) (CGVS 1, p. 28). Later beweert u echter dat er tussen de onderhandelingen en het incident in de moskee verschillende maanden verliepen (CGVS 3, p. 8) hetgeen wezenlijk verschilt van één maand. Ook over de moord op uw andere oom langs vaderskant die op zijn gronden doodgeschoten werd, verschillen uw verklaringen. Eerst zegt u dat dit gebeurde zes maanden nadat uw andere ooms en neef werden doodgeschoten in de moskee (CGVS 1, p. 11). Later zegt u tweemaal dat dit een jaar na de moord op uw andere ooms plaatsvond (CGVS 3, p. 5, 9). Dit zijn geen details. Het gaat hier over de gebeurtenissen waarbij uw eigen familieleden gedood werden en die de oorzaak waren van uw eigen vertrek uit het gebied waar u uw hele leven had doorgebracht. Dat u dan ook zo'n tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de tijdstippen waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden, de periodes hiertussen en de tijdstippen waarop u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen sterk.”

Verzoekende partijen ondernemen niet de minste poging om de voormelde motieven te ontcrachten doch laten deze volledig onverlet. Bijgevolg worden deze door de Raad overgenomen. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de kernelementen in het aangevoerde asielaanvraag betreffende de familievete, laat niet toe aan dit relaas en deze vete nog enig geloof te hechten.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de personen die hij werkelijk zou (dienen te) vrezen indien hij naar Afghanistan zou terugkeren. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“De geloofwaardigheid van deze vete wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u enorm vaag bent over de personen die u werkelijk zou vrezen bij terugkomst. U komt niet verder dan het vermelden van Z. (...) die zich in Londen zou bevinden en zijn paternale neef S. (...) die bij de Taliban zou zitten (CGVS

1, p. 25; CGVS 2, p. 4; CGVS 3, p. 2). Uw verklaringen over wie in uw dorp u zou vrezen bij terugkeer blijven echter enorm vaag. U zegt dat Z. (...) steun geeft aan veel mensen in het dorp maar u slaagt er niet in ook maar één naam te geven (CGVS 3, p. 3). Dit is des te frappanter aangezien A. (...) nog vaak terug gaat naar uw dorp om er te spreken met de mensen (CGVS 2, p. 4). Dat u er desondanks niet in slaagt ook maar één persoon op te noemen die nog steeds in uw dorp leeft en die het op u gemunt zou hebben, tast de geloofwaardigheid van uw vrees sterk aan. U beweert verder dat er nog mensen bij S. (...) waren die later gedood werden, maar opnieuw slaagt u er niet in ook maar één van deze mensen bij naam te noemen (CGVS 3, p. 9) hetgeen op zijn minst verwacht mag worden over iemand waarmee uw familie in een vete zou leven en die verantwoordelijk is voor de moord op vier van uw ooms en een neef.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gezien A. blijkens verzoekers eigen eerdere gezegden nog vaak terugkeerde naar het dorp om er met de mensen te spreken, mocht weldegelijk van verzoeker worden verwacht dat hij, waar hij enerzijds kon aangeven dat er mensen waren die door S. werden gesteund en dat er mensen waren die bij S. hoorden en die werden gedood, hierover anderzijds de nodige bijkomende informatie zou hebben vergaard en zou kunnen aangeven over welke mensen het ging. Gezien aangenomen kan worden dat over dergelijke zaken gepraat zou worden in het dorp en de familievete en het incident in de moskee toch ingrijpende gebeurtenissen in de dorpsgemeenschap betreffen, is het niet aannemelijk dat A. daarbij geen verdere informatie had kunnen verkrijgen.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt: “Ook de verklaringen van uw vrouw J. (...) over uw vete zijn ontzettend vaag. Zij kent noch Z. (...) noch S. (...) bij naam (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 8) en weet zelfs niet wanneer de vete begon (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 9). Er wordt niet verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van alle details van uw vete maar dat ze niet eens weet wie u zodanig vreest dat u uw land verliet of hoe deze problemen ontstonden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vete.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze ongemoeid laten, onverminderd overeind. Dat verzoekster, hoewel ook zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op de familievete waarin verzoeker en diens familie verwickeld zouden zijn, dermate in het ongewisse bleek over de kern van deze vete en de ingevolge deze vete te vrezen actoren van vervolging, doet op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze asielmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de interfamiliale vete waarbij verzoekende partijen stellen betrokken te zijn, noch aan de hieruit voortgesproten problemen en vrees.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen eveneens terecht gesteld:

“U verklaart verder dat de moord op uw paternale neef M.O. (...) ook een gevolg is van jullie vete. Opnieuw leidt de ongeloofwaardigheid van de vete ertoe dat er aan de moord op uw neef geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto's en videofragmenten op de micro SD-kaart waaruit zijn dood zou moeten blijken moet opgemerkt worden dat deze niets zeggen over de omstandigheden, het tijdstip of de plek waar deze genomen zijn, noch enige band aantonen met u. Niets wijst er op dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk overleden is of een familielid van u is.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Door deze motieven eenvoudig weg tegen te spreken en te ontkennen, weerleggen zij deze motieven immers hoegenaamd niet.

Met betrekking tot de tweede reden op grond waarvan verzoekende partijen een vrees voor vervolging beweren te koesteren, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw J. (...), noch uw schoonmoeder K. (...) bij de DVZ ook maar enige melding maakt van dit gedwongen huwelijk als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan (vragenlijsten CGVS N. (...), J. (...) en K. (...) dd. 25/01/2016). Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft dat u een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten geeft, is het hoogst opmerkelijk dat geen van jullie ook maar iets zegt over dit gedwongen huwelijk. Integendeel, uw vrouw J. (...) en uw schoonmoeder K. (...) zeggen uitdrukkelijk dat zij zelf geen persoonlijke vrees hadden maar louter u volgden omdat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS J. (...), p. 1; vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). K. (...) zegt daarbij dat zij en haar andere dochter F. (...) niet alleen konden achterblijven omdat niemand dan voor hen zou kunnen zorgen, hetgeen een opportuun moment was om melding te maken van een eventueel gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS K. (...), p. 1). Verder zegt K. (...) nog dat zij verplicht werd om mee te komen (verklaring DVZ K. (...) dd. 25/01/2016, p. 9) hetgeen de indruk versterkt dat er geen sprake was van

een gedwongen huwelijk voor F. (...). Bovendien werden hun verklaringen op de DVZ voorgelezen in het Dari en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan.”

Verzoekende partijen trachten de voormelde omissie in zowel hun beider verklaringen als de verklaringen van de moeder van verzoekster bij de DVZ ten onrechte te vergoelijken. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat zowel de beide verzoekende partijen als de moeder van verzoekster het gegeven dat de zus van verzoekster werd geconfronteerd met een gedwongen huwelijk en dat zij ten gevolge van de problemen in dit kader N.A. dienden te vrezen onvermeld zouden hebben gelaten indien dit met de werkelijkheid strookte.

Dat de moeder van verzoekster oud, ziek en doof zou zijn en daardoor niet in staat zou zijn om op een gedegen wijze te communiceren, betreft in dit kader, nog daargelaten dat hiermee geenszins een verklaring wordt geboden voor de omissies in de verklaringen van beide verzoekende partijen, overigens een blote, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte, post factum geuite bewering. Deze bewering vindt bovendien niet de minste steun in de administratieve dossiers. Uit deze dossiers, waarin in de mappen ‘landeninformatie’ zowel de verklaring van de DVZ, de vragenlijst als de diverse gehoren bij het CGVS die ten aanzien van verzoeksters moeder werden afgenomen zijn opgenomen, kan op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeksters moeder ten gevolge van haar leeftijd, enige ziekte of enige doofheid niet bij machte was of mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeksters moeder maakte hiervan nergens gedurende haar procedure melding en haar advocaat deed dit evenmin. Geen van beide formuleerde voorts enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de betreffende gehoren. Evenmin liet één van hen verstaan dat in het kader van deze gehoren van verzoeksters moeder en omwille van de voormelde elementen geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Tevens valt het op dat verzoeksters moeder zowel bij de DVZ als bij het CGVS steevast aangaf de tolk goed te begrijpen. Verder blijkt uit de verschillende stukken van de DVZ en het CGVS dat de gehoren van verzoeksters moeder aldaar op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen – inzake de communicatie of van andere aard – worden afgeleid. Dat het voor verzoeksters moeder bijna onmogelijk zou zijn om te communiceren, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verder wordt omtrent de beweerde vrees van verzoekende partijen ten aanzien van N.A. in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Uit zowel uw verklaringen als deze van uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) blijkt bovendien dat er nooit sprake is geweest van een werkelijke dwang om F. (...) te doen trouwen met J. (...). Doorheen de persoonlijke onderhouden heeft het CGVS verschillende keren gevraagd om deze dwang te concretiseren maar jullie maken op geen enkel moment aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een druk waar jullie niet onderuit konden. U beweert zelf dat u de details niet kende (CGVS 1, p. 14), J. (...) zegt vaagweg dat jullie geen nee konden zeggen (notities CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 10), heeft het dan over lastig gevallen worden (notities CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) en zegt verder dat het pas na haar huwelijk erger werd (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6) hoewel ze meermaals enorm vaag is over wanneer het gedwongen huwelijk eerst ter sprake kwam (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Uiterst frappant is ook dat J. (...) niet weet hoe het precies erger werd omdat zij toen bij u in Aqcha was (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 7; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) hetgeen absoluut niet overtuigt aangezien zij alvorens u te smeken hen mee te nemen toch minstens op de hoogte moet geweest zijn van de concrete dwangmaatregelen waaronder haar moeder en zus te lijden hadden. Zij geeft verder aan dat F. (...) niet wilde trouwen en zelfmoord zou plegen maar gevraagd naar wat haar zus zelf over J. (...) vond, komt ze niet verder dan de vage bewering dat ze “niet dacht” en “niets zei” (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6-7). Dat J. (...) zo vaag blijft over wanneer en hoe dit conflict concreet ontstond en escaleerde, en over de gevoelens van haar eigen zus tegenover de man met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Uiteindelijk blijkt uit jullie aller verklaringen dat het zogenaamde verergeren van de situatie louter neerkwam op discussies tussen N.A. (...) en K. (...) maar dat K. (...) er in slaagde om steeds te weigeren haar dochter te laten huwen zonder dat hier enige gevolgen aan gekoppeld werden (CGVS J.

(...) dd. 29/03/2018, p. 5, 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5, 6; notities CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3; notities CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 4). Zowel J. (...), K. (...) als F. (...) zeggen daarbij expliciet dat het nooit verder ging dan een discussie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3, 5; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 5). K. (...) zelf zegt uiteindelijk dat N.A. (...) wel eens agressief werd en een kopje brak, deed alsof er te veel zout in het brood was (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) en een algemene negatieve sfeer creëerde (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6) maar dat er nooit andere dwangmaatregelen genomen werden of nooit andere agressieve voorvallen waren behalve het breken van het kopje (CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). J. (...) zegt ook nog expliciet dat N.A. (...) de toestemming van K. (...) verwachtte voor het huwelijk van F. (...) maar dat ze niet akkoord ging (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dit alles kan bezwaarlijk gekwalificeerd worden als zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gedwongen huwelijk en wijst er net op dat N.A. (...) F. (...) niet wilde of kon dwingen te trouwen. Het enige moment waarop N.A. (...) jullie werkelijk bedreigd zou hebben was toen K. (...) hem opbelde vanuit Iran. U beweert dat N.A. (...) toen heel kwaad was (CGVS 2, p. 7) en dat hij er mee dreigde niemand van jullie in leven te laten (CGVS 3, p. 10). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover diametraal tegenover die van uw schoonmoeder K. (...) staan. Waar u immers tweemaal beweert dat het K. (...) was die haar broer opbelde en u zelf niet met N.A. (...) sprak (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 10), verklaart K. (...) tweemaal uitdrukkelijk dat u N.A. (...) opbelde en met hem sprak, verduidelijkend dat zij de reactie van N.A. (...) niet wist (notities CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 4; notities CGVS K. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een effectieve bedreiging werd uitgesproken door N.A. (...) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk. Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N.A. (...) waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat er geen tegenstrijdigheid zou zijn tussen de verklaringen omtrent het telefoongesprek met N.A., betreft een louter en aperte miskennis van de voormelde motieven en de verklaringen waarop deze motieven zijn gesteund. Met deze loutere ontkenning, doen verzoekende partijen op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een daadwerkelijke bedreiging zou zijn geuit door N.A. De overige van de voorgaande motieven worden door verzoekende partijen ongemoeid gelaten.

In de bestreden beslissingen wordt bovendien met reden aangegeven:

“Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N.A. (...) waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid komt naar voren in jullie verklaringen over waar N.A. (...) woonde. Zelf verklaart u dat N.A. (...) volgens u altijd in hetzelfde huis woonde als J. (...), K. (...) en F. (...) (CGVS 2, p. 9) en ook F. (...) beweert dat N.A. (...) sinds het overlijden van haar vader altijd bij hen woonde (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 2). J. (...) verklaart in haar eerste persoonlijk onderhoud echter dat N.A. (...) en J. (...) in Taimani woonden (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 4). In het tweede en derde persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart J. (...) plots net als u en F. (...) dat N.A. (...) altijd in hetzelfde huis bij uw schoonfamilie woonde (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Nochtans is uw schoonmoeder K. (...) duidelijk in haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar ze tot driemaal toe expliciet zegt dat eens haar broer N.A. (...) rijk werd, hij naar Taimani verhuisde en zijn deel van het huis verhuurde (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2, 3 en 5). Dit geeft sterk de indruk dat jullie tussen de verschillende persoonlijke onderhouds in jullie verklaringen op elkaar hebben afgestemd en de impact van N.A. (...) op uw schoonfamilie wilden uitvergrooten door te beweren dat hij bij jullie woonde. Aangezien de gebeurtenissen zich binnenshuis zouden hebben afgespeeld, is de woonplaats van N.A. (...) van essentieel belang en doen jullie tegenstrijdige verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de dwang die N.A. (...) zou uitgeoefend hebben.

Hierop aansluitend geven K. (...) en F. (...) tegenstrijdige verklaringen af over de discussies tussen N.A. (...) en K. (...). K. (...) beweert namelijk dat F. (...) nooit getuige was van de ruzies omdat ze buiten speelde en dat F. (...) nooit iets heeft opgemerkt omdat K. (...) haar er nooit over vertelde (CGVS Khadija dd. 06/06/2018, p. 5). F. (...) zelf zegt echter dat ze N.A. (...) en K. (...) vaak ruzie zag maken en dat ze elke dag ruzie hadden (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 3) waarna ze beschrijft wat ze zag (CGVS F. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Deze duidelijke tegenstrijdigheden over de discussies doet opnieuw sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Verder beweert J. (...) in eerste instantie dat N.A. (...) problemen had met uw huwelijk omdat hij uw familie niet kende (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 5). Later beweert ze echter dat N.A. (...) niet geïnteresseerd was in uw huwelijk met J. (...) en er geen mening over had (CGVS J. (...) dd.

06/06/2018, p. 6). K. (...) zegt dan weer dat N.A. (...) akkoord ging met uw huwelijk met J. (...) en zelfs een rol speelde in de huwelijksceremonie waarbij J. (...) ook getuige was (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hoe jullie dit schetsen is maar weinig geloofwaardig. J. (...) geeft zelf meermaals aan dat zij met u trouwde om een beschermer te hebben voor de familie (CGVS J. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). In dat geval mag verwacht worden dat N.A. (...) als huidige beschermer van de familie op zijn minst geïnteresseerd zou zijn in dit huwelijk, zeker indien hij werkelijk van plan was F. (...) tot een huwelijk met zijn zoon te dwingen. J. (...) verklaart zelfs uitdrukkelijk dat N.A. (...) schrik had dat haar moeder F. (...) zou verloven aan iemand van uw familie (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 6). Dat N.A. (...) geen mening of interesse zou hebben in dit huwelijk dat de machtsverhoudingen binnen de familie compleet veranderde, past niet in de door jullie geschetste context waarin N.A. (...) uw schoonzus kon dwingen tot een huwelijk met zijn zoon. Bovendien moet hierbij nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Het is onbegrijpelijk dat u en J. (...) terug naar Aqcha trokken om daar te huwen en te wonen terwijl u net in de familie was gebracht om als beschermer voor de familie te dienen, dus ook van F. (...) en K. (...). Geconfronteerd met deze vreemde beslissing zegt uw vrouw dat ze dachten dat u na het huwelijk bij uw schoonfamilie in Kabul zou blijven (CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 3). Dit misverstand over de toekomstige woonplek is in de Afghaanse context na een verloving van negen maanden (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3; CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 3) waarin dergelijke afspraken konden gemaakt worden absoluut niet geloofwaardig, zeker gezien het belang van de rol van een mannelijke beschermer in een huis.

Deze duidelijke tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk sterk en versterken de vaststelling dat er geen sprake was van enige dwang om F. (...) met J. (...) te laten trouwen."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere ontkenning van het gegeven dat zij hun verklaringen na het eerste gehoor op elkaar afstemden, doen zij namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de motieven dienaangaande. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde, concrete motieven onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd. Gelet op de veelheid aan voormelde, frappante tegenstrijdigheden in hun verklaringen, kan geheel geen geloof worden gehecht aan het beweerde gedwongen huwelijk, noch aan de vermeende problemen met en vrees ten aanzien van N.A.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielmotieven en aangevoerde vrees voor vervolging.

De benevens de reeds hoger besproken stukken neergelegde documenten, opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte motieven, die door verzoekende partijen overigens op generlei wijze worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoekende partijen meermaals beweren als zou er in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) aan hen geweigerd wordt, dient te worden opgemerkt dat dit blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen kennelijk feitelijke grondslag mist. Dat de motieven op basis waarvan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet geweigerd wordt gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus in voormelde zin niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verder wordt er in de bestreden beslissingen uitgebreid gemotiveerd omtrent de toepasselijkheid in hoofde van verzoekende partijen van het intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet teneinde zich aan het eventueel reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te onttrekken.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake hun asielmotieven en in acht genomen dat zij voor het overige geen elementen aanvoeren die kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in deze zin, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen poneren dat de situatie in hun regio van herkomst in de provincie Jawzjan in Afghanistan beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verder te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Te dezen wordt omtrent de toepassing van voormeld wetsartikel en de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul in hoofde van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd als volgt:

“In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U en uw familieleden bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Jullie maakten evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

(...)

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u samen met uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de mogelijkheden beschikt zich samen met uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) in Kabul te vestigen. Zelf beweert u dat dit niet mogelijk zou zijn vanwege uw profiel als landbouwer (CGVS 1, p. 7; CGVS 3, p. 6). Hierbij moet echter een serieuze kanttekening geplaatst worden. Hoewel het mogelijk is dat u in Aqcha als landbouwer werkte en u aangeeft ongeschoold te zijn, heeft u erna vier jaar lang in Iran werkervaring opgedaan als nachtwaker en in de bouwsector (CGVS 1, p. 3, 4, 8). Deze werkervaring is in Kabul relevant. Vervolgens heeft u hier in België gewerkt voor een bedrijf als arbeider (CGVS 1, p. 3) en als magazijnier (zie neergelegde arbeidsovereenkomst). Ook dit is relevante werkervaring. U bent weliswaar ongeschoold maar heeft wel leren lezen en schrijven (CGVS 1, p. 16). Daarbovenop heeft uw vrouw acht jaar lang gewerkt als kleermaakster in de stad Kabul (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4) en verklaart zij dat zij en uw schoonmoeder en schoonzus rondkwamen met het loon dat zij binnenbrachten samen met uw schoonmoeder die kuiswerk deed (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Jullie zouden dan ook in jullie behoeften moeten kunnen voorzien wanneer uw loon daar bij komt.

Voorts beschikken jullie bij terugkeer over de helft van het huis van uw schoonmoeder. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk en de dreiging vanwege N.A. (...), maken jullie op generlei wijze aannemelijk niet meer te kunnen rekenen op dit huis en zelfs op diens hulp wanneer jullie terugkeren naar Afghanistan. Zowel u, uw vrouw als uw schoonmoeder verklaren uitdrukkelijk dat de helft van dit huis aan uw schoonmoeder toebehoort (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 9; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 7) omdat K. (...) het huis erfde van haar vader (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2).

Daarbovenop kunnen jullie rekenen op een familiaal netwerk in Kabul om jullie verder te helpen. Aangezien de problemen met N.A. (...) ongeloofwaardig zijn, kunnen jullie bij terugkeer rekenen op zijn hulp, net als op de hulp van zijn zoon J. (...), die een winkel heeft in Kabul (CGVS 2, p. 8; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat uw schoonfamilie behoudens de laatste jaren haar hele leven in Kabul heeft gewoond en gewerkt waardoor er vanuit kan gegaan worden dat zij over een ruimer netwerk beschikt dan jullie weergeven. Zelf heeft u bovendien nog een kleinzoon van de maternale tante van uw vader, H.T. (...) genaamd, die een grote tapijtenwinkel heeft in Kabul (CGVS 1, p. 9) en waar u en uw vrouw reeds verbleven toen jullie terugkeerden van Aqcha nadat u uw zieke moeder bezocht (CGVS 1, p. 9). U zegt weliswaar dat H.T. (...) u niet zou helpen omdat hij zijn eigen broers zelfs niet helpt (CGVS 3, p. 11) maar gezien het feit dat hij reeds eerder bereid bleek jullie onderdak te verschaffen, mag verwacht worden dat hij jullie opnieuw kan ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. U zou nog een familielid gehad hebben in Kabul, namelijk de neef langs moederskant van uw vader, N. (...), maar u beweert dat hij naar Iran

is verhuisd (CGVS 2, p. 5). Opmerkelijk genoeg zegt u eerst dat hij verhuisde om financiële redenen (CGVS 2, p. 10) terwijl u het laatste persoonlijk onderhoud expliciet zegt dat u niet weet waarom hij vertrek uit Kabul (CGVS 3, p. 7). Uw schoonzus F. (...) beweert bovendien dat de vrouw van N. (...), Z. (...), nog steeds in Kabul woont (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen geven sterk de indruk dat ook N. (...) zich nog in Kabul bevindt en jullie indien nodig zou kunnen ondersteunen. Dat u hierover niet de waarheid vertelt, zet bovendien de rest van uw verklaringen betreffende uw gebrek aan netwerk in de stad Kabul op de helling.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gesteund door de resterende familieleden van uw vrouw, schoonmoeder en schoonzus die hun hele leven in de stad Kabul woonden en uw eigen familielid H.T. (...), kunnen jullie zich hier opnieuw vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Uit de informatie die zij citeren in het verzoekschrift kan geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het tegendeel blijkt bovendien genoegzaam uit de voormelde analyse van de veiligheidssituatie aldaar en de informatie, opgenomen in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers, waarop deze motieven schragen. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en die betrekking heeft op de situatie van en mogelijke problemen voor personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder, is verder van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Uit deze informatie kan geenszins worden afgeleid dat het voor eenieder die terugkeert naar Afghanistan onredelijk zou zijn om zich in Kabul te (her)vestigen. In de bestreden beslissingen wordt voorts op uitgebreide, duidelijke, concrete en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom dit voor verzoekende partijen, gelet op hun (familiale) netwerk in Kabul en hun specifieke profiel en verleden weldegelijk redelijk kan worden geacht. Verzoekende partijen vechten de motieven dienaangaande niet in concreto aan doch laten deze geheel onverlet. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoekende partijen in Kabul beschikken over een intern vestigingalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

De voormelde motieven gelden ook voor verzoekster.

Waar verzoekster verweerder in dit kader verwijt dat haar verzoek om internationale bescherming niet op individuele wijze zou zijn onderzocht en gemotiveerd, dient te worden vastgesteld dat, gezien in de bestreden beslissing met recht wordt vastgesteld dat zij zich eerder beriep op dezelfde asielmotieven als haar schoonzoon en haar dochter, deze beslissing weldegelijk, afdoende en op dienstige wijze is gemotiveerd door hierin te verwijzen naar en een weergave te geven van de motieven die ten grondslag lagen van de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters schoonzoon en dochter. Dit geldt overigens nog des te meer nu in de beslissing van verzoeksters schoonzoon en dochter ook de verklaringen van verzoekster zelf uitdrukkelijk en terdege mee in de beoordeling werden betrokken.

2.6. Daarnaast doet verzoekster gelden dat zij zeer oud, ziek en doof zou zijn, poneert zij dat dit meermaals aan bod kwam tijdens de gehoren en verwijt zij verweerder dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Verzoekster werkt dit betoog echter niet concreet uit. In het hoger weergegeven arrest, geveld ten aanzien van verzoeksters schoonzoon en dochter, wordt op dit gegeven bovendien reeds terdege

ingegaan. Dat verzoekster dermate oud, ziek en doof zou zijn als voorgehouden, werd door haar schoonzoon en dochter niet aangetoond. Verzoekster toont dit heden evenmin aan. Bovendien werd in het voormelde arrest reeds genoegzaam vastgesteld dat en uitgebreid gemotiveerd waarom deze bewering geen steun vindt in de diverse verklaringen en gehoorverslagen van verzoekster.

2.7. Verzoekster tracht in het onderhavige verzoekschrift daarenboven te laten uitschijnen dat zijzelf en haar dochter omdat zij tot de groep van alleenstaande vrouwen behoren zouden riskeren te worden geïmigreerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat zij bij een terugkeer als alleenstaande vrouwen zouden kunnen worden beschouwd, kan echter hoegenaamd niet worden aangenomen. Zoals reeds blijkt uit het hoger aangehaalde arrest, beschikken verzoekster en haar dochter(s) met verzoeksters schoonzoon immers over een mannelijke beschermer van de familie. Daarnaast blijkt uit het hoger geciteerde arrest dat verzoekster en haar dochters er ook in het verleden in slaagden om in Kabul rond te komen, dat verzoekster in Afghanistan nog beschikt over de nodige bezittingen en dat zowel zijzelf als haar schoonzoon en haar dochter in Afghanistan en Kabul nog kunnen bogen op een breed (familiaal) netwerk.

Gelet op het voorgaande, is verzoeksters verwijzing naar de in het verzoekschrift geciteerde algemene informatie (p.4) niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster en/of haar familieleden. Dergelijke louter algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster en haar dochter bij een terugkeer naar Afghanistan en Kabul daadwerkelijk zouden dreigen te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

2.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster (of haar dochter) een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekster toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haar hoofde (of in hoofde van haar dochter) zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT